

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

YENİ AYAKLANMAYA HAZIRLANMAK

• Devrimci
Siyasi
Mücadele

• Devrimi
Hazırlayan
Dinamikler

• Halk
Devrim
İstiyor

• Zindanlar
Yıkılsın
Tutsaklara
Özgürlük

• Antakya
Yeniden
Savaş
Alanı

• Ayaklanma
Üzerine
Notlar-2

HER YER TAKSİM

DEVİRİMCİ SİYASİ MÜCADELE

Kapitalizmin sıçramalı çöküşü, büyük ekonomik bunalımla birlikte, büyük bir hız kazandı. Sistem içi çelişkiler ve çatışmalar iyice şiddetlendi. Şiddetlenen ve keskinleşen çelişkilerin ateşlediği emekçi sınıfların burjuva sisteme karşı ayaklanmaları genel bir durum kazandı.

Burjuvazinin zaman zaman yapmak zorunda kaldığı iyileştirmeler, reformlarla amaçlanan, şiddetlenen iç çelişkileri ve çatışmaları yumuşatmaktadır. Bunun ancak geçici bir etkisi olabilir. Kapitalizme egemen olan yasalar, sistemin karşıtlıklarının ve çatışmalarını derinleştirecek yönde işliyor. Kapitalist üretim biçiminin mutlak yasası artı-değer üretimidir. Artı-değer üretiminin yoğunlaşmasıyla uzlaşmaz sınıf çelişkileri dolayısıyla sınıf çatışmaları şiddetlenir.

Burjuvazi, kendisine karşı, iç çelişkilerin ve karşıtlıkların şiddetlenmesini sağlayacak maddi koşulları geliştiriyor. Sermaye olma niteliklerine başkaldıran toplumsal üretici güçler; yıkıcı bir güç, bir çatışma gücü olarak davranıyor. Kapitalist toplumun ötesine geçilmedikçe, süren çatışma daha da şiddetlenecektir.

Sistem içinde gelişen karşı hareketle, bir denge yaratılması -ekonomik alanda- ekonomik kriz, rekabet ve artı-değer sömürsü sonucu etkisizleşiyor ve sistemin istikrarsızlığı ve bunalımı gitgide büyüyor.

Uzlaşmaz iç çelişkilerin keskinleşmesi ekonomik krize varıyor, varmak zorundadır. Ekonomik kriz, sistemin temelindeki çelişmelerin kendini büyük bir şiddetle dışa vurmasıdır. Üretim araçlarının toplumsal kolektifiyle, bunların özel mülkiyeti arasındaki kapitalizmin temel çelişkisi, kapitalist üretimin bu iki yapısı arasında bir çatışma yaratması kaçınılmazdır. Çatışma, çelişkilerin şiddetlenmesidir.

Zıtlıklar, çelişki ve çatışmanın çok belirgin olduğu bir tarihsel aşamada bulunuyoruz. Maddi gelişmeyle, toplumsal biçim arasındaki bu çatışmanın sonunda, toplumsal biçim bir kenara itilir. Sermaye üretici güçlerin gelişmesinin mutlak biçimi değildir. Sermaye niteliğinden kurtulan üretken güçler, yeni toplumsal biçim içinde yoluna devam eder.

Ama buraya varmadan önce yapılması gerekenler var. Eski üretim ilişkileri, ya da bölüşüm biçimi, mülkiyet ilişkileri eski toplumsal biçim, gelişen ve eskiyle çatışan maddi koşulların, kendi yeni toplumsal biçimine kavuşması önünde büyük bir engel oluşturuyor

ve yeni olana doğmakta olana karşı direniyor. Tekelci sermaye ekonomik gücünü, ekonomik ayrıcalıkların korumak için, siyasi ayrıcalıklarından, siyasi iktidarından yararlanıyor. Siyasi iktidar, burjuvazinin, işçi sınıfına boyun eğdirmek için başvurduğu örgütlü zordur. Savaşan işçi sınıfı, burjuva devlet iktidarıyla çatışma içindedir. Yeni bir topluma varmadan önce bu çatışmanın emekçiler tarafından kazanılması gerekiyor.

Bu, çetin ve şiddetli sınıf mücadelesi sürecidir. Süreç, devrimci sınıfın eylemleriyle kısalır. Burada devrimci zor, tarihin ileriye doğru olan akışı yönünde hareket eder ve yeni toplumun ortaya çıkışını çabuklaştırır. Doğmakta olan toplumun maddi koşullarıyla, eski mülkiyet ilişkileri arasındaki çatışma ne denli büyük ve şiddetli olursa olsun, eski mülkiyet ilişkileri yine de varlığını sürdürür. Kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ve toplumun dönüştürülmesi için, zora dayalı devrim bir zorunluluktur.

İşçi sınıfının tam kurtuluş özlemi, devrim mücadelesinin başarıya ulaşmasıyla giderilebilir. Tam bir başarı ise, işçi sınıfının devrimci partisinin, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında önder bir rol oynamasını gerektirir. Devrimci sınıf partisinin görevi devrimci mücadeleyi hızlandırmak ve onu sonuca götürmektir. Partinin görevi, yalnızca devrime hazırlanmak değil, onu çabuklaştırmak, örgütlemek ve gerçekleştirmektir. Gerçek devrimci parti, bu görevini, emekçi örgütlerini, tekelci burjuvazinin siyasi iktidarına karşı bir kaldırma durumuna getirerek, emekçi yığınların tüm gücünü, sömürücü sınıfın egemenliğine son verecek bir politik strateji ve taktik izleyerek, kısacası, devrimci teori ve pratiğiyle yerine getirir.

Söylediklerimizden, yeni toplumun kuruluşuna, siyasal eylem yoluyla gidileceği sonucu çıkar. Devrim ise en yüksek siyasal eylemdir. İşçi sınıfı sistemin ezdiği tüm sınıfları, kapitalizmin baskısından kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Tüm ezilen ve sömürülenleri tekelci burjuva egemenliği devirmek için harekete geçirir. Sosyal devrimi bu şekilde başarıya kavuşturur. Toplumsal devrim katıksız bir devrim değildir. Lenin'in sözleriyle belirtelim: *"Kim 'katıksız' bir sosyal devrim bekliyorsa, bunu hiçbir zaman yaşayamayacaktır. O gerçek bir devrimi anlayamayan sadece lafta bir devrimcidir."*

Bizde devrim mücadelesi, demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir. Devrimi, bu, kesin-

tisiz ve bütünlüklü hedefe dayandırmamak ondan vazgeçmektir. Sosyalizm, demokrasi mücadelesini yadsımaz, tersine, onu tamamlar. İşçi sınıfının bütünlüklü devrimci görevi, demokrasiyi ele geçirmek, siyasi iktidara dayanarak, sermayenin elinden ekonomik gücünü çekip almak ve toplumu dönüştürmektir. Bu, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesidir.

Toplumsal devrimin başarıya ulaşması için, devrimin öncüsü, yönetici, yönlendirici, sürükleyici gücü olan işçi sınıfının, devrimci mücadeledeki rolü doğru olarak konmalıdır. Proletaryanın sınıf savaşımını tanımlamada, küçük-burjuva sosyalizmi içinde, iki eğilim hakim. İlki, proletaryanın sorunlarına, sınıf konumuna ve sınıf mücadelesine halkçı tarzda halkçı bir bakış açısıyla bakıyor. Bizim, bu bakış açısına yönelik daha önce yaptığımız eleştiri, başka çevrelerce çalıntılanıp, karikatürleştirildi. Proletaryanın devrim mücadelesine halkçı stilde bakmak, onun mücadelesini küçük-burjuvazinin mücadelesinin düzeyine indirgemek demektir. Oysa ki, yapılması gereken, halkın sorunlarını ve mücadelesini proletaryanın sınıf bakış açısıyla ele almaktır. Ancak bu sınıf bakış açısıyla, proletaryanın devrimi zafere ulaştırma bakış açısıyla, halk kitlelerinin durumu ve devrim mücadelesindeki yeri berrak biçimde ortaya konabilir. Diğer küçük-burjuva eğilim, işçilerin sınıf kavgasına, devrimdeki rolüne, ekonomist-sendikalist açıdan yaklaşmaktadır. Bu eğilim, pratikte, proleter sınıfın siyasi mücadelesini küçümsüyor, en azından hafife alıyor. Böylece anarşist bir anlayış sergiliyor. Her iki eğilimde, proletaryanın sınıf mücadelesine, onun emekçi halk kitlelerine ve devrime önderlik yapma rolüne zarar veriyor.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, bir karşı hareketle, işçilerin içbirliğini ve diğer emekçilerle ittifakını engelleyemediği gibi, tersine, her alanda attığı adımlarla, izlediği politikalarla, emekçilerin mücadele birliğinin tüm koşullarını bir araya getiriyor. Uluslararası durum, burjuvaziye, emekçilerin devrimci hareketini dengeleyecek bir olanağı ise vermekten uzak. Aksine, dünyada olayların devrimci yönde ilerlemesi burjuvaziyi daha güçsüz duruma düşürüyor. Güçler dengesi emekçilerin lehine değişiyor. Bölgede ve dünyada yaygınlaşan ayaklanma ve devrimler dalgası, devrimimizin başarıya ulaşmasının olanaklarını artırıyor.

C.DAĞLI

DEVİRİMİ HAZIRLAYAN DİNAMİKLER

Ekonomik ve toplumsal alandaki nesnel gelişmeler, politik durum toplumu devrim noktasına getirdi. Egemen güçlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki ilişkiler altüst olmuş durumda. Uzun süreli, sert ve şiddetli sınıf mücadelesine karşın, tekelci güçler yerinde duruyorsa da, kitleler, onların iktidarını devirecek denli politik deneyim ve savaşım yeteneği elde etti.

Politik ve toplumsal altüst oluş yaşandığı dönemlerde, olaylar çok daha sık olur, değişim çarçabuk gerçekleşir. Bütün olaylar, değişimler gelip, toplumun köklü değişimine dayanır. Kitlelerin temel ihtiyaçları ivedi çözüm bekliyor. Kimse daha fazla bekleyerek, oyalanmak istemiyor. İnsanların en temel gereksinimleri ancak, radikal biçimde, radikal bir devrimle karşılanabilir. Siyasi iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan ve daha ileriye gidebilen bu devrim, kendini daha çabuk gösteriyor.

Dünyadaki gelişmeler de, devrimin ilerlemesini destekler yönde yol alıyor. Uluslararası objektif durum, devrimin başarıya ulaşmasına uygun. Kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının, halk kitlelerinin durumunda yaşanan sert düşüş ve kötüleşme, artan siyasi baskılar ve ortaya çıkan güvensizlik, sermaye sınıfının politik iktidarına karşı bir dizi ayaklanmaya yol açtı ve yol açmak zorundaydı. Kapitalist sistemde ortaya çıkan genel ayaklanma, sistemin bunalımını daha ileriye götürdü. Sonuç olarak şiddetlenen küresel iç savaş, her ülkede devrimin zafere ulaşması için uygun nesnel koşullar yarattı.

Birçok ülkede gerçekleşen işçi ve halk hareketleri ve bunların bazılarının devrimle sonuçlanması dünya tarihini kesin olarak hızlandırdı. Kıtayı sarsan devrimlerle, birçok Latin Amerika ülkesinde halk iktidara geldi. Tunus ve Mısır Devrimleriyle, eski burjuva iktidarları devrildi. Aynı tarihsel dönem içinde, Avrupa ve Amerika'da işçilerin, kadınların, gençliğin ve halkın altüst edici başkaldırıları ortaya çıktı. Etkin, ısrarlı ve militan, yığınsal-devrimci eylemin ateşlediği dünya devrimi daha bir olgun duruma geldi. Türkiye ve Kürdistan'da, büyük bir güce sahip olan devrimci mücadele, dünyadaki devrimci yükselişin etkisi ve desteğiyle daha ileri bir noktaya doğru ilerliyor.

Dünya göre farklı bir durum doğmuştur. Tüm sınıflar, partiler ve güçler arasındaki iliş-

kiler değişime uğramıştır. Karşıt güçler arasındaki siyasi mücadele sonucunda politik kutuplaşma büyüdü, derinleşti ve keskinleşti. İç çatışmanın boyutları, devrimci krizin olgunluk derecesini ortaya koyuyor. Bu, aynı zamanda, devrimin gelişme düzeyini işaretliyor. Sosyal ve politik ilişkilerde meydana gelen değişim ve devrimci krizin büyümesi işçi sınıfının önderlik ettiği devrim cephesinin, düşman güçler karşısında, avantajıdır.

Burjuvaziye karşı savaşımında, şu sınıfsal araçlarda, avantajımızdır, üstünlüğümüzdür, gücümüzdür: Sınıf dayanışması ve enternasyonalizm. Sınıf dayanışması, işçiler arasında bencilliği, meslek darlığı ve rekabetin yerine, bu sınıfın birliğini ve sınıf olarak hareketini koyar. Ortak çıkarlar, ortak istekler ve ortak amaç için, birlikte mücadele öne geçer. Sınıf dayanışması ve enternasyonalizmin, sınıf savaşımında oynadığı rol, son yıllarda, daha bir belirgin duruma geldi. Proletaryanın politik ve toplumsal mücadelesindeki önemi apaçık ortaya çıkan bu araçlar, başarıya ulaşmasının güçlü dayanaklarıdır. İşçilerin genel dayanışmasının ve bunun çeşitli eylemlerle somutlanmasının açık bir yükseliş içine girmesi, devrimin güncelliğinin net göstergesidir.

Devrimin öznesi yıllarca süren açık çatışmalardan geçerek doğmuş olan gerçek koşullarını, devrime çevirecek bir yetkinlik edindi. Proletarya ve halk yığınlarının mücadelesi açık biçimler olarak sürmüştür. Burjuva devletin baskıcı ve bastırıcı niteliği ön planda olmuş ve açık olarak uygulanmıştır. Bugüne kadar, devletin baskıcı niteliğinin çeşitli yönleri üzerinde durulmuş, onun faşist karakter alması da ortaya konmuştur, fakat, burjuva devletin, halk yığınlarına karşı açık bir savaş yürüttüğü, bir savaş örgütü, bir iç savaş aracı olduğunun üzerinde durulmamıştır. Bu, çeşitli yönleriyle Leninist Parti tarafından gözler önüne serilmiştir. İşçiler, halk yığınları, devrimci siyasi hareket, tekelci sermaye ve onun savaş örgütüne karşı verilen çetin ve şiddetli mücadeleler sırasında politik bir yetkinlik ve olgunluk kazandı. E-dindiği militan nitelik, ekonomik ve siyasi gücü elinde tutanlara karşı, devrimci öznenin lehinde olan bir durumdur.

Toplumun efendilerinin son yıllarda gerçekleştirdiği ve bugün daha aktif olarak devreye soktuğu politik çevirme, kapitalist devletin baskıcı niteliğini değiştirmeyeceği gibi, halk yığınlarının, tepedekilere karşı artan eylemlerini de geriletemez. Bu yönde ortaya çıkan du-

rum, geçici olur. Çünkü, egemen gücün "toplumsal uzlaşma" girişimleri, sistemin iç çelişkileri ve bunun siyasal alandaki yansımaları nedeniyle sonuç vermez. Halk yığınlarının demokrasi istemleri ve özlemleriyle, devletin anti-demokratik karakteri arasındaki çelişki ve çatışmalar tüm şiddetiyle devam ediyor. Burjuva devletin bir baskı aygıtı niteliği ve savaş örgütü yapısı, proletaryanın ve halkların ayaklanmalarının önemli bir etkenidir. Halk yığınları devrim hedefi doğrultusunda ilerledikçe, siyasi çatışmalar kaçınılmaz olarak yoğunlaşacak, derinleşecek ve şiddetlenecektir.

Devrimin olgunluk düzeyini anlamak için, toplumsal ve siyasi kutuplaşmanın geldiği yere bakmak yeterlidir. Toplumsal sınıflar arasında, ezilen ve sömürülen yığınlarla tekelin siyasi gücü arasındaki çatışma ve ayaklanmalar, politik ayrıştırmaları derinleştirmiş ve devrimin siyasi şartlarını hazırlamıştır.

Savaşın nesnel koşulları, tabii ki savaşın araçlarını, yöntemini, taktiklerini vb. etkiler. Proletarya ve halk yığınlarının içinde bulunduğu nesnel koşullar da onların eyleme geçmesini ve devrimci bir hareket yaratmasını kuvvetle etkiler. Fakat, Türkiye ve Kürdistan halk yığınları sadece nesnel durumun ateşlemesiyle harekete geçmiyor; bunun daha ötesinde bir durum var. Tüm zayıflıklarına karşın, yığınlar istekleri yönünde örgütlü ve bilinçli olarak davranıyorlar. Sadece kendilerine yönelik bir saldırı olduğunda, saldırıyı protesto etmek için harekete geçmiyorlar, aynı zamanda tekellerin egemenliğini devirmek için yüksek bir politik bilinçle davranıyorlar. Bu, devrim için, başlı başına büyük bir ilerlemedir.

Burjuva cephe ve faşist devlet, hiç eksik olmayan saldırı, terör ve katliamlara rağmen, devrimci hareketi yok edememiştir. Bugün yok edemediği devrimci hareketin büyüyen gücüyle karşı karşıya. Devrimci hareket, mücadeleciler ve sağlam yapısıyla yığınlar üzerinde derin bir etki bırakmıştır. Devrimci mücadelenin etkileyici, eyleme geçirici ve dönüştürücü gücüne büyük bir önem verilmelidir. Çünkü, bir hareket, uzun ve çetin süreçlerden geçmeden bu yüksek düzeye ulaşamaz. Egemenleri, oradan indirecek, proletarya ve halk yığınlarını devrimci bir iktidarın kuruluşuna götürecek olan bu devrimci güçtür. □

NOT: Bu yazı 31 Mayıs Ayaklanmasından önce yazılmıştır.

KAHRAMAN ANTAKYA HALKINA!

Başta Antakya, Samandağ, Harbiye ve çevresi olmak üzere, “Haziran Ayaklanması”nın ilk gününden itibaren ayağa kalktınız, sokaklara koştunuz.

O günden bu güne, en son 13 Haziran gecesi devlete, hükümete, düzenin efendilerine ve bekçilerine karşı yiğitçe savaştınız. Yaptığınız bir ayaklanmadı. Bunun bilincinde olduğunuzu, Ayaklanmanın toprağa düşen ilk savaşçılarından olan Abdullah Cömert yoldaş, “Biz bir devrim yapıyoruz, bunun için de ölmeye hazırım” sözleriyle ifade etmişti.

Evet, bu kahraman insanın söylediği gibi, Türkiye’de sizin de bir parçası olduğunuz emekçi sınıflar, ezilen halklar bir devrim yapıyorlar. Bu devrim henüz zafere ulaşmış değil, henüz burjuva iktidar yıkılmış değil, henüz hükümet tası-tarağı toplayıp kaçmış değil.

Ama Ayaklanma ve Devrim de sürüyor. Son söz henüz söylenmedi. Şimdi herkesin dilindeki sloganla ifade edildiği gibi: “Bu daha başlangıç.” Yaşananlar henüz devrimin önsözüdür; devrime giriştir; son sözü ayaklanan halklar söyleyecek, zafer onların olacak!

Yiğit Antakya Gençliği

Haziran başından beri mücadelede gösterdiğiniz cesaret, kararlılık, cüretle tarihi boyunca dünya komünistlerine kucak açmış olan Antakya’nın devrimci tarihine, devrimci kültürüne, devrimci mirasına ne kadar layık olduğunuzu bir kez daha ortaya koymuş oldunuz.

Faşist devlet ve hükümet, baskıyla, terörle, tehditle, şiddet yöntemleriyle halkları yıldırmaya, ezmeye, teslim almaya çalışırken olan bitene sessiz kalamazdınız; kalmadınız.

Cüret ve cesaretle benzersiz örnekler yaratarak dünyayı kendinize hayran bıraktınız. Şimdi tüm dünya Antakya’da bir halkın dizleri üzerinde doğrulup ayağa kalkışını, dünyanın tanık olduğu en vahşi diktatörlüklerinden birine meydan okuyuşunu hayranlıkla izliyor.

Bir devrime, bizi savaşa, ölümlerle, geleceğimizi karartmakla, mezhep savaşıyla tehdit eden bu düzeni, düzenin devletini yıkacak bir devrime doğru gidiyoruz. Ancak bu yolda bazı tehlikelerin de bizi beklediği bir gerçektir. Bunların farkında olmalıyız.

Bu tehlikelerden birisi, size ulusal kimliğinizi unutturarak sizi “Türk”lük kalıbına sokmak, faşist devleti hedef olmaktan çıkarmak isteyen çevrelerden geliyor. Bunlar, Alevileri Sivas’ta, Maraş’ta, Çorum’da ve daha pek çok yerde katledenleri koruyan, çoğu kez katliama bizzat katılan; Suriye’deki kardeşlerinize karşı katil sürülerini bizzat örgütleyip Suriye topraklarına süren faşist Türk Ordusunu size sevdirmek isteyen çevrelerdir.

Bu çevrelerin faşist devletle, faşist orduyla, bu düzenin ulusal

kimliğinizi inkârıyla, inançlarınızı baskı altına almasıyla bir sorunu yoktur. Aksine bu çevreler, bu konularda Hatay Arap halkını da “Türk” sayarak, devletin hizmetinde olduklarını ortaya koyuyorlar. Bunlar “Türkcüdür”, sosyal şovendir, düzenin aranızda dolaşan gönüllü hizmetkârlarıdır.

Bunları tanıyın! Bunların aranızda, devrim güçleri içinde, ayaklanma güçleri içinde yeri olmamalıdır! Gerçek dostu düşmanı tanımak, ayaklanma ve devrim günlerinde yaşamsal önemdedir.

Tehlikenin ikincisi, cüret ve cesaretin en fazla olması gereken günlerde size “sağduyu” çağrısı yapan “sosyal pasifist”lerden geliyor. On kat artmış bir cesaret ve cüretle ileri atılmak gereken bir zamanda “sakin” olma, “sağduyulu”

davranma çağrısı yapanlar, hareketi düzen sınırları içinde tutmaya çalışarak egemenlere hizmet etmiş oluyorlar. Onlar gerçekte ayaklanmadan ve devrimden korkuyorlar. Bu yüzden onların sözünü dinlememek, ayaklanma günlerinde yaşamsal önemdedir.

Kahraman Antakya Halkı

Proletaryanın devrimci komünist partisi, TKEP/Leninist sizi ayaklanmayı daha ileri taşımaya, zafere kadar sürdürmeye çağırıyor. Zafer,

tekelci burjuva egemenliğin yıkılması ve Halk İktidarının kurulmasıdır.

Bu düzen, düzenin bekçisi bu ordu ve polis teşkilatı, bu zindanlar ve mahkemeler olduğu sürece hiçbir ilerleme güvence altına alınmış olamaz.

Tekelci sermayenin merkezi politik iktidarı ayakta kaldığı sürece hiçbir şeyi güvence altına alamayız. Onun için şimdi bir yandan ayaklanmayı sürdürürken bir yandan da Meclisler, Komiteler, Konseyler biçiminde örgütlenmeliyiz. Sizin bu adımınız, Türkiye’de ayaklanma halindeki bütün devrim güçlerine ilham kaynağı olacaktır.

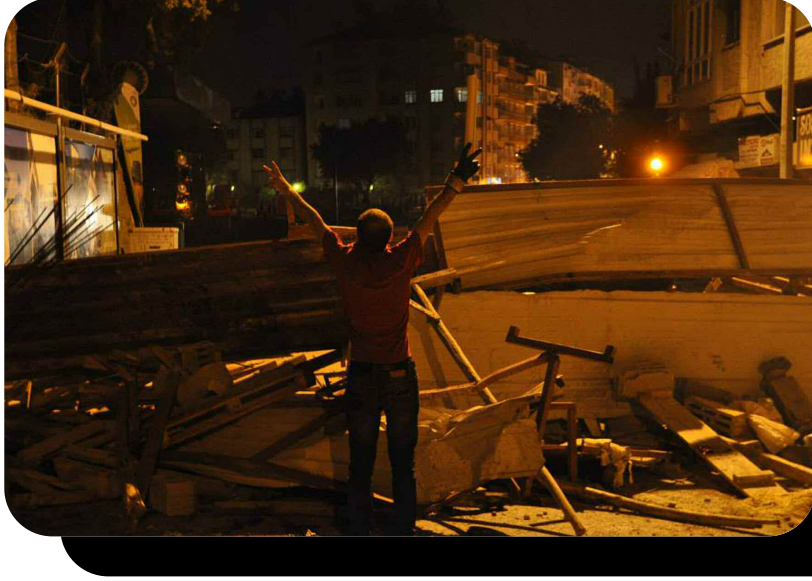
TKEP/Leninist, size devrimin yolunu gösteriyor. Onun için “Bu Daha Başlangıç Zafere Kadar Devrim” şiarı size yol gösterebilir.

Sizi zafere taşıyacak yol budur. Sizi zafere taşıyacak güç, TKEP/Leninist’in devrimci komünist politikalarıdır. Onun için şimdi TKEP/Leninist’in bayrağı etrafında kenetlenmenin zamanıdır.

Zafer Ayaklanan Emekçi Sınıfların, Ezilen Halkların Olacak! Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi

NOT: Elimiz e-posta yoluyla ulaşan açıklamayı, güncel öneminden dolayı yayınlıyoruz

HALK DEVRİM İSTİYOR!

“Ali İsmail’e Sözümüz Devrim Olacak!” Haziran Ayaklanmasında, Eskişehir’de faşistlerce sopalarla komaya sokulan Ali İsmail Korkmaz’ın ölüm haberi duyulunca on binlerce insan, yani halk, işte böyle haykırıyordu.

Eskişehir’den sonra, haberi alan İstanbul, Mersin, Ankara gibi pek çok şehirde, genciyle, yaşlısıyla; kadınıyla çocuğuyla, işçisiyle emeklisiyle, Alevisi, Ermenisi, Kürd’ü, Türk’ü her ulus ve inançtan insan, yani bildiğimiz “Halk” aynı sloganla sokağa çıktı.

Bir halk ya da daha doğru bir ifadeyle, Halklar, bir Devrim istediklerini, düzeni yıkmak ve yerine yeni bir düzen, yeni bir yaşam kurmak; baskıdan, sömürüden, halkları birbirine kırdıran egemenlerden kurtulmak istediklerini başka nasıl anlatsınlar?

Anlamak istemeyenlere nasıl ve hangi dilden anlatsınlar?

Yeni de değil! Haziran Ayaklanmasının ilk günü sayabileceğimiz 31 Mayıs gecesinden itibaren sokaklara çıkan milyonlarca insan “Hükümet İstifa”, “Tayyip İstifa” sloganlarıyla yürümedi mi?

Bu sloganları ortaya atan “Devrimci Örgütler” değil, bildiğimiz “Halk” idi. Ve emekçi sınıflardan, gençlikten, yoksullardan, kadınlardan, ezilen kitlelerden oluşan halk, bu sloganlarla kendilerine “devrimci” diyen örgütlerden ne kadar ilerde olduklarını; öncülük iddiasında olanların ise Halklardan ne kadar geri olduklarını ortaya koydu.

Abdullah Cömert, toprağa düşmeden saatler öncesinde, devrim için savaştığını ve bunun için yaşamını feda etmeye hazır olduğunu yazmıştı. Başka başka insanlar, devrim için, köklü değişim için yaşamlarını feda etmeye hazır olduklarını, kan gruplarını bileklerine yazarak ifade ettiler.

Ayaklanma henüz tüm canlılığıyla sürerken atılan “Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam” sloganı, bir kararlılığın ötesinde, bir devrim isteğini de ifade ediyor. Çünkü ayaklanmanın bir adım öte-

si, iktidarın bir devrimle yıkılmasıdır ve ayaklanma halindeki kitlelerin bu sloganı, kararlılığın yanı sıra, zafere kadar yani iktidarın yıkılmasına kadar devam etme isteğini de ortaya koyar.

Hükümet, devlet, egemen sınıf, emperyalist devletler bu mesajı iyi okudular, doğru anladılar ve bundan büyük bir korkuya kapıldılar.

Mısır Halk Devriminin ikinci perdesi, onların korkusunu iyice depreştirdi. Taksim’de “Tahrir”in hayaletini görmeye başladılar.

Bu yüzden kimisi tam karşısında yer alarak ezme politikası izledi, kimisi yanında, hatta kimisi içinde yer alarak yumuşatıp düzen içinde tutma politikası izledi.

Devletin Taksim ve çevresinde en ufak bir gösteri ya da toplanmaya izin vermemesi, her girişimi üstün bir zor gücüyle bastırması ancak bu korkuyla açıklanabilir.

Ama halkların, emekçi sınıfların, kadınların, gençliğin, kısacası ayaklanan tüm güçlerin devrim isteğinden korkuya kapılanlar bu saydıklarımızla sınırlı değil.

İşte tipik bir örnek. 7 Temmuz’da İstanbul’da yapılan “Gezi Parkı ve Barış Süreci Forumu”nda konuşan Levent Tüzel, EMEP denen sosyal reformist partinin eski genel başkanı, şimdinin milletvekili, Fırat Haber Ajansının geçtiği habere göre, “ayaklanma, devrim, hükümeti devirme niyetleri” tanımlamalarına karşı çıktı.”

Başka söze gerek var mı? Hazret, “ayaklanma, devrim, hükümeti devirme”nin

vukuuna değil, şüyuuna, bırakalım bu amaçların gerçekleşmesi, bu amaçların söylentisine, sözünün edilmesine, böyle bir niyetin taşınmasına bile tahammül edemiyor.

Elbette bu şahsı zikretmemiz ona atfedilmiş bir önemden ya da taşıdığı herhangi bir ağırlıktan dolayı değil. Böyle bir durum yok. Ama bütün sosyal reformist partilerin, çevrelerin, her eylem anında kitlelerin devrimci ruh halini öldürmek, devrimci atılımını engellemek için “sağduyu çağrısı” yapanların gerçek durum ve düşüncelerini yansıttığı için altı çizilmesi gereken sözlerdir bunlar.

“Ali İsmail’e Sözümüz Devrim Olacak” sloganıyla gökyüzünü fethetmişler, “sağduyu çağrısı” yapanlar dâhil, devrimden yana gözüklüp gerçekte devrimi engellemeye çalışan, devrimden büyük korku duyan bu sosyal reformist parti ve çevreleri iyi tanımak zorundalar.

Tehlike devrimi zor yoluyla ezmeye çalışanlardan değil, devrim safında görünüp devrim ateşini söndürmeye çalışanlardan geliyor. Çünkü birincilerin başarı şansı yoktur. Onların her zorla bastırma girişimi daha büyük ayaklanmaları hazırlamaktan başka bir sonuca yol açmayacak.

Fakat ikinciler devrim güçlerini, halkları aldatarak devrim ateşinin, geçici de olsa zayıflamasına yol açabilirler ve güçleri ölçüsünde açıyorlar da..

Ayaklanma dönemlerinde ayaklanan halkları, gençliği “sağduyuya” çağırarak, “devrim, hükümeti devirme” niyetlerini terk etmeye çağırarak egemen sınıfa, iktidara, hükümete hizmet etmektedir. Bu davranış içinde olanlar egemen sınıfın, iktidar ve devletin hizmetindekilerdir.

Leninist Parti, kitle önderlerini, işçi sınıfının öncü kadrolarını, mahallelerdeki devrimci kişilikleri, gençlik önderlerini devrim mücadelesini yükseltmeye, devrimci amaç ve hedefleri daha ileri taşımaya, hareketi zafere kadar sürdürmeye çağırıyor. □

SEL YATAĞINI BULUYOR

Devrimin dev kitlesi, yıllara sığın gelişimi haftalar, hatta günler içinde yaşamaya başladı. Ayaklanmacılar hızla döndükleri her dönemde yeni ve temel önemde sorunlarla karşılaşılıyor ve tam bir devrimci güdüyle politik olgunluğa ulaşıyor. Her açıdan, on yılların devrimci propagandasını aşan günler geçirmeye devam ediyoruz.

Büyük Haziran Ayaklanmasının birinci ayı geride kalırken, faşist tekelci sermayenin tedrisatından (öğretim) geçen halklar neler öğrendiler? En başta, kendilerine yıllar boyu sunulan demokrasi yalanlarının gerçek yüzünü tüm boyut ve içeriğiyle görmüş oldular. Tekelci partilerin egemen olduğu parlamentolar, seçimler, meclis önerileri yoluyla hiç bir temel soruna, çözüm bulamayacaklarını kavradılar. Öyle ki, tekelci partilerin ayaklanmacılara dönük sempati açıklamaları açık bir tepkiyle yanıtlanıyor, “sandıkta hesaplaşma” çağrıları da olaylar ve küfürler arasında boğuluyor.

İşin aslı, bu ders onlara, daha ayaklanmanın en başında verilmişti. Gezi Parkı’nda ağaçları korumaya alanlar, biçimsel parlamenter yolun bir diğer yüzü olan ‘protesto hak’larını kullanıyorlardı. Polisin vahşi saldırısı ‘protesto hakkı’nın faşizmde hiç bir şey olduğunu milyonlara kanıtlamıştı. Bu yüzden milyonlar protesto hakkını bir kenara bırakarak, ‘ayaklanma hakkı’na sığırdılar. Ve bu yeni düzeyde mücadelelerini sürdürüyorlar. Bu, öylesine derin ve köklü bir kanaat oluşturdu ki, ayaklanan milyonların en temel sloganı faşizme karşı atıldı ve her yeni sorunda kitle itirazını, yeniden ayaklanarak dile getirmeye başladı.

Ayaklanmanın ilk haftalarında milyonlar bu kez şunu gördüler, işçi sınıfının ana gövdesi ve eylemi olmadan, düşmanı yere sermek imkânsızdır. Gündüz saatlerinde hayat eğer durmamışsa, gece alanlarda ve mahallelerde toplananlar, yaşamsal çıkarlarına hanel gelmemiş bir egemen sınıfın, kendine güvenini henüz kaybetmemiş güçleriyle başetmekte zorlanırlar.

Rafineriler, limanlar, fabrikalar, kara ve demiryolları çalışmaya devam ediyorsa, tekelci sermaye gece sarsılan güvenini yeniden tazeleme imkânı bulacaktır. Bankalar çalışıyor, kasalar dolmaya devam ediyorsa, kitleler karşısında iktidarını korumak için çok daha pervasız bir tekelci sınıf bulacaktır.

İşçi sınıfı da önemli dersler biriktirme imkânı buldu. Sınıf olarak, emekçi halk kitlelerine ihanet noktasına düşmek istemiyorsa, burjuva sendikacılardan kurtulmak

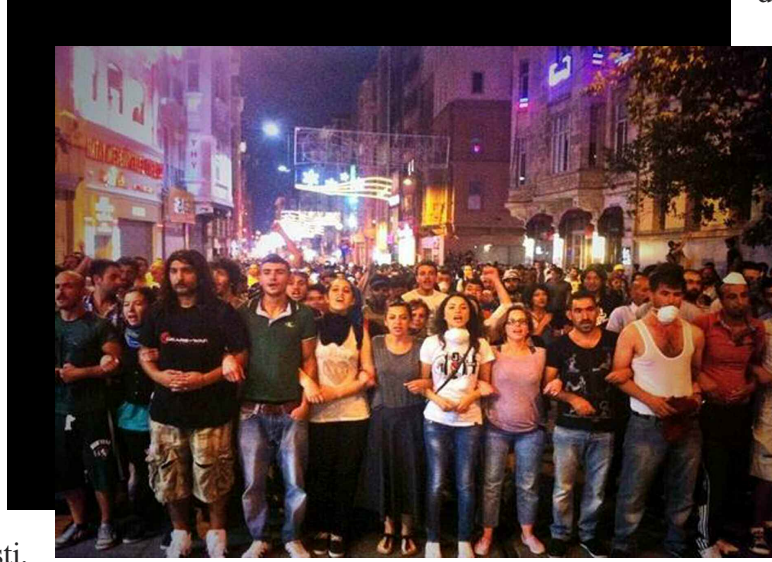
yüzden, ‘proletaryayı alanlarda görmek istiyoruz’ diye haykıran bir eylemciye, sıradan bir işçi şu soruyu sorar: Peki sen, sonuna kadar gitmeye hazır mısın?

Ayaklanmanın ikinci haftasından itibaren tutuklamalar yaygınlaşınca, büyük halk kitleleri bir başka önemli dersi daha ezberlediler. Bütün o Toma’ların, gaz bulutunun ardında, adliyelerden ve zindanlardan oluşan koca bir yapı vardı. En vahşi cinayetleri kameralar önünde işleyenlere dokunmayan ama yanında pet şişesi taşıyor diye kişileri tutuklayan mahkemeler, ayaklanmanın yeni dalgalarının genel bahanesi olunca, bu dersin ne denli köklü bir bilinç değişimi yarattığı gözlemlendi.

Böylece milyonlar, yıllar boyu çeşitli aşağılık yaftalarla zindanlara dolduran devrimci tutsakların gerçek kimliğini kavrama, onları bu cehennem çukurlarına yollayan mahkemelerin hangi sınıfın adaletini temsil ettiğini test etme fırsatı buldu. Şimdi büyük halk kalabalıkları içinde ‘Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük’ sloganının temeli çok daha sağlam ve köklü atılmıştır.

Hükümet partisinin, çoğu zor marifetiyle toplanmış kalabalık mitingleri de, bir dizi önemli dersin halkalarına eklendi. Ayaklananlar, karşı-devrimin kitlesinin henüz darmadağın olmadığını, ama olayların korkusuyla dehşete kapılıp sinen, sarsılan, egemenlere sadaka düzeyinde minik çıkarlarla bağlanmayı sürdüren ciddi bir kitlenin varlığını gördüler. Bu kitle, şimdilik ellerine satır ve sopaları alıp sokaklarda ayaklanmacı kovalayacak cesaret ve kararlılıktan yoksundu. Yine de, miting alanlarını doldurarak, neredeyse düşme noktasına gelmiş bir hükümete yaşam öpücüğü vermişlerdi.

Ayaklanmacılar, karşı-devrimin büyük kitlesinin en azından tarafsız konuma çekilebileceğini hemen farketti. Bu yüzden, onlarla, nihai bir kapışmaya girmeden önce, o saflara yönelik ajitasyonlara girişti. Ezan okunduğunda sloganlar sustu. Bu da, ayaklanmış kitlelerin zafer için gerekli esneklik

gerektiğini anladı. Proletarya, uzun yıllar sert emek mücadelelerinden geçmiş ve düşmanının gözüne korkusuzca bakmaya alışmış bu sınıf, ayaklanmanın zirvede olduğu ve çatışmaların henüz yükseldiği, yakılan polis araçlarının dumanı henüz tütüyorken, yani 5 Haziran’da, ciddi bir kalabalıkla meydanları doldurdu. O desteği burjuva sendikacılar bile engelleyemedi. Ama 17 Haziran’da, yani barikatlar sökülmiş, hareket çok daha barışçıl kalıplara sıkışmışken, alanlara çıkan işçi kitlesi çok daha azdı. Yalnızca burjuva sendika yöneticileriyle açıklanamayacak bir olgudur bu. Proletaryanın ana kitlesi, ancak sonuna kadar gitmeye hazır bir ayaklanmanın içinde yer alacaktır. Çünkü olaylar durulup ayaklanmacılar geri çekildiğinde, küçük-burjuvalar kendilerini bekleyen dükkânlarına, öğrenciler de kampüslerine geri dönebilirler, ama işçi sınıfı işini kaybetme ve ‘kara liste’lere girme riskiyle karşı karşıyadır. Bu

Taksim Ayaklanması

ve yüksek uyanıklığa daha şimdiden sahip olduklarına dair güçlü bir işaretti. Forumlarda 'AKP tabanı' olarak ifade edilen karşı-devrim saflarında hasbel-kader yer alan yoksul kitleleri kazanmak için ajitasyon kararları alındı.

Son dönemeç-son ders, içlerinde en nefes keşeni ve en parlağı oldu ve neredeyse ışık hızıyla geçildi. Lice'de karakol protestosunu bir katliama dönüştüren faşist devlete karşı, daha olayın geçesinde ayaklanmacılar sokaklara çıktılar. En katı-şoven etkilerin görüldüğü mahalleler, Kürtçe sloganların en sık tekrarlandığı alanlar oldu. Ertesi gün Taksim ve daha onlarca alan, Kürt halkıyla dayanışma duygularıyla yüklüydü. Gerçekten, son otuz yılın acılarını bilenler için, gözyaşartıcı muhteşemlikte günlerdi bunlar. Onlarca yılın kiri-pası, birkaç günde silinip atıldı. Ayaklanmacılar, onları sermayeye bağlayan son halatı, şovenizmi de tek darbeye kesmiş oldular. İki halkın mücadele birliği, yalnızca bir slogan olmaktan çıktı, milyonlar için yakıcı bir pratik ve zafer için kaçınılmaz bir gereklilik halini aldı.

Elbette, iktidarı fethetmek gibi olağanüstü karmaşık ve zor görevlerin üstesinden gelebilmek için, ayaklanmacıların pratikte sınıyarak ezberleyecekleri daha pek çok derse ihtiyacı olacaktır. Şimdilerde tüm mahallelerde 'dayanışma' ismi altında kurulan konsey tipi örgütlenmelerin, sadece bir mücadele organı değil ama en başta ve acil olarak, birer ayaklanma organları, biçiminde çalışması gerektiği, devrimin askeri-teknik sorunlarının apaçık konuşulmasının kaçınılmazlığı, konseylerin kendi varlık ve itibarını güvenceye alabilmek için bizzat halk kitlelerinden teşekkül bir devrimci orduya gereksinim bulunduğu, şimdilik sırasını bekleyen büyük dersler. İşin aslı, milyonlar, ayaklanmanın en yakıcı anlarında, devrimci bir ordu gibi davranmanın ilk deneyimlerini bizzat yaşadılar. Geçilmesi zor barikatlar kurarken, gaza karşı önlemler geliştirirken, yaralıların tedavi edildiği gizli revirler oluştururken, polislerin hareket ve konumlarına dair cep telefonu üzerinden birbirleriyle haberleşirken, o büyük ordunun temellerini atmış oldular.

Devrimin sırada bekleyen yeni dersleri için fazla beklemeyeceğiz. Karşı devrimin forumlara saldırmak gibi bir akılsızlığı, hiç kuşku yok, en azından toplantıları koruma altına almak için özel görevli ve donanımlı bir gruba ihtiyaç olduğunu gösterecektir. Bu önemli dersin eli kulağındadır.

Nazım'ın yurttaşları, onun ölümünün 50. yılında, güneşi zaptetmeye çıktılar. Gazdan yere yığıldıkları her anda, O'nun şiirleriyle yeniden doğruldular. Öfke, yine O'nun dizelerinden konuşuyor:

Ve zafer artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar
Tırnakla sökülüp koparılacaktır.□

TAKSİM'DE YENİ TUTUKLAMALAR

6 Temmuz Cumartesi günü Taksim'de gözaltına alınan Taksim Dayanışmadan 59 kişiden 8'i, 8 Temmuz günü tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi ve tutuklandı.

Avukat Sevinç Sarıkaya savcının "İzinsiz toplu gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet" ve "polise mukavemet" suçlamalarıyla tutuklama talep etmesine rağmen, hakim daha ağır bir suç olan "sloganlarla halkı isyana teşvik" suçlaması ile tutuklama kararı verdiğini anlattı.

Aralarında Mersin Üniversitesi öğrencisi ve Mücadele Birliği okuru Özgür Yıldırım'ın da olduğu tutuklananların adları şöyle: Ahmet Erol, Ahmet Kaycı, Ali Sarıçiçek, Alican Sünnetçioğlu, Mehmet Yalçın, Oğuz Tekin, Umut Akgül.□

SAVUNMAYA SALDIRI DEVAM EDİYOR

Devletin baskı ve terörünü kendisiyle aynı düşünmeyen herkese karşı yönelttiği bu günlerde, özellikle haksızlığın karşısında olan ve hukukun üstünlüğünü savunan avukatlar da her tür baskı ve saldırının hedefi olmaya devam ediyor.

8 Temmuz günü, ifadesi alınan müvekkillerini savunmak için Çağlayan'da olan avukatlar, 8 müvekkillerinin tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilmesi üzerine gece geç saatlere kadar adliyede beklediler.

Gece saat 22.00 civarında tutuklanmalarına karar verilen sanıklar, UYAP açık olmadığı için Çağlayan Adliyesinde nezarethanede bekletildiler. Açlık grevinde olan ya da adliyeye getirildiklerinden bu yana yemek yememiş müvekkilleri için yiyecek getiren avukatlar, burada polis keyfi tutumuyla karşılaştılar.

Öncelikle "yiyecekler jelatinli olmadığı için" sanıklara vermeyi reddeden polis ile yapılan tartışmaların ardından Av.Sevinç Sarıkaya nezarete girerek 3 gündür açlık grevinde olan müvekkili Özgür Yıldırım'a yiyecekleri kendisi vermek istedi. Polislerin kendisinin üzerine atılıp tartaklayarak durdurduklarını, yiyecekleri yere atıp ayaklarıyla ezdiklerini, kendisine yardıma gelen bir diğer avukata da saldırarak boğazını sıktıklarını anlatan Sarıkaya, diğer 3 avukatın daha kendilerine yardıma geldiğini, onların da darp edildiklerini, hepsinin kollarında morluklar oluştuğunu, yüzlerinde ve boyunlarında izler olduğunu söyledi.

Saldırı esnasında müvekkillerinin de sloganlar atarak kendilerine destek verdiğini anlatan Sarıkaya, adli tabibe giderek rapor aldıklarını, saldırıyı tutanak tutarak belgelediklerini ve suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Bu sırada saldırgan polislerin tehditler savurduğunu, "seninle görüşeceğiz" dediğini ve kendisinin de saldırıya uğradığına dair tutanak tutmaya çalıştığını aktardı.

Uğradıkları her saldırıyı, tehdidi, tutsaklığı göze alarak emekçi halkların yanında olan, devrimcileri savunan avukatlarımızı biz de yalnız bırakmayacağız.□

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Taksim Gezi eylemlerinde 6 Temmuz Cumartesi günü İstiklal Caddesi'nde yaşanan çatışmalarda gözaltına alınan 59 kişiden 51'i serbest bırakılmış, 8 kişi tutuklanmıştır. Tutuklananların arasında Devrimci Öğrenci Birliği'nden Özgür Yıldırım, polislin İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Rumeli Han'ın kapılarını kırmasıyla hana sığınan gençlerle birlikte gözaltına alınmıştır.

Özgür Yıldırım'ın ailesi, yoldaşları ve arkadaşları 15 Temmuz günü Metris Cezaevi önünde toplanarak 8 Gezi Tutsağının Metris'ta yaşadığı baskıları protesto etti. Kitle cezaevi önünde sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşamın Hakların Mücadele Birliği", "Berhudane Zindane", "Siyasi Tutsaklara Özgürlük" sloganları attı.

Gezi eylemcileri adına Mücadele Birliği Platformu'ndan Kenan Aktaş basın açıklamasında, Zindanlar konusunun Taksim Gezi ayaklanmasıyla bir kez daha gündeme geldiğini belirterek; "Çünkü faşizm, ne zaman toplumu sindirmek için saldırılarını artırsa işe zindanlardan başlıyor. Ve genellikle bu iki şekilde oluyor: Birincisi, mücadele eden güçleri, gözaltı, tutuklama ve hapse mahkum etme yoluyla mücadele etmekten vazgeçirmeye çalışma. İkincisi, gözaltına aldığı, tutukladığı insanları zindanlarda baskı ve zor ile düşüncelerinden, mücadelelerinden vazgeçirme isteği. Her ne kadar sermaye sınıfı ve onun devleti, bugüne kadar bu yöntemlerle bir sonuç alamamış olsa da, gelişen mücadele karşısında başka bir yöntem bulamıyor" diye konuştu.

Aktaş, Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesi girişimiyle başlayan ve bir anda her yere yayılan halk ayaklanmasının, sermaye sınıfını ve onun devletini/hükümetini korkuttuğunu vurgulayarak, "Her ayaklanmanın bir bahaneye ihtiyaç duyacağı gerçeği, üzerimizde yaşadığımız topraklarda bir kez daha doğrulandı; ağaçların kesilmesine karşı harekete geçen yığınlar, bir anda içlerinde on yıllardır biriktirdikleri öfkeyi sokaklara döktüler. Milyonlarca insan, devlete/hükümete olan öfkelerini 'Hükümet İstifa', 'Tayip İstifa' sloganlarıyla ifade ettiler." ifadelerini kullandı.

Aktaş, Rumeli Hanı'nın polisler tarafından kırılarak gözaltına alınıp tutuklanan Özgür Yıldırım ve diğer arkadaşları, adli tutuklular arasında konulduklarını, psikolojik baskıya maruz bırakıldıklarını söyledi. "Ağır ve dinci faşist görüşlere sahip olan adli mahkumların arasına konmak suretiyle, yaşamı tahliye etmişlerdir. Faşist adli mahkumlar, her gün değişik biçimlerde Özgür Yıldırım üzerinde baskı kurmaktadır. 8 Gezi tutsağının başına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan başta Metris Zindanı yönetimi olmak üzere, İstanbul Cumhuriyet Savcılığı ve Adalet Bakanlığı sorumlu olacaktır." dedi.

Ardından Tutuklu Aileleri İle Dayanışma Derneği, adına açıklama yapan Av. Sinan Zincir, 14 Temmuz'da bedenlerini ölüme yatıran zulme ve faşizme karşı özgürlük direnişçilerini andı. Zincir, devletin zindanlar üzerinden Kürt halkını teslim alma çabalarının bugün de aynı hızla devam ettiğini belirtti. Zincir PKK önderi Abdullah Öcalan'ın da içinde olduğu binlerce tutsağın rehine olarak tutuklu olduğunu söyleyerek, 413 tutuklunun hasta olduğunu, bunların 100'ü ağır, hayati tehlike sınırının en uç noktasında olduklarını söyledi.

Zincir, hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını istedi ve "başta Abdullah Öcalan ve tüm Kürt rehinelere özgürlükleri bizim vazgeçilmezimizdir. Onurlu bir barışa yaklaşımız da bu temeldedir" diye konuştu.

Ardından Hakkari Milletvekili Adil Zazani, cezaevlerinde hasta olan bütün tutsaklarla görüşüp durumlarını öğrendiklerini, Metris Cezaevi yönetimi ile de görüştiklerini belirtti. Hasta tutsaklarla yaptıkları görüşmeleri Adalet Bakanlığına rapor edeceklerini söyledi.

Eylemde, "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Cezaevinde Ölümlere Son", "Hasta Tutsaklara Özgürlük" pankartları açıldı.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, BDP İstanbul İl Örgütü, TUAD, İHD katıldı. □

GEZİ TUTSAĞINA CEZAEVİNDE SALDIRI VE ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS

Metris Cezaevi'ne gönderilen 8 Gezi Tutsağından biri olan Özgür Yıldırım, bulunduğu koşu adli tutukluların saldırısına uğradı.

İlk gittikleri günden itibaren kendilerine karşı yapılan saldırgan davranışları ve küçük düşürücü muameleyi ailesine ve avukatlarına anlatan Özgür Yıldırım için, Mücadele Birliği Platformu 15 Temmuz günü bir basın açıklaması düzenledi.

Öğle saatlerinde Metris zindanı önünde yapılan açıklamasının ardından Yıldırım'la görüşmeye giren ailesi ve avukatı Sevinç Sarıkaya, Yıldırım'ın 13 Temmuz Cumartesi günü öldüresiye dövüldüğünü öğrendi.

İlk olarak Cezaevi Müdürü ile görüşmeye giren Av. Sevinç Sarıkaya müdürün "Çocukların bir şikayeti yok, herhangi bir olumsuzlukla da karşı karşıya değiller, yer değiştirmek gereksiz, sizin amacınız farklı" diye karşılık vererek şikayetleri reddetti. Ancak Sarıkaya, müvekkilinin o sırada savcı ile görüşmekte olduğunu ve suç duyurusunda bulunduğunu öğrendi.

13 Temmuz günü bulunduğu koşu adli tutukluların saldırısına uğrayan Yıldırım, göğsüne tekme darbeleri almış. Nefes almakta güçlük çeken Yıldırım için avukatı, "göğse tekme demek, direk adam öldürmeye teşebbüstür. Kaldı ki müvekkilim şu an nefes almakta zorlanıyor" dedi.

Savcıya ifade veren Özgür Yıldırım ile görüşen avukatı Sevinç Sarıkaya müvekkilinin öldüresiye dayak yemesinin sebebinin "onların talimatlarına uymamak" olduğunu söyleyerek Yıldırım'ın "oruçlu olmasam seni öldürürdüm" diye tehdit edildiğini söyledi.

Özgür Yıldırım, saat 15.30 gibi hastaneye götürüldü muayene için. Ancak götürüldüğü hastanede istenilen tetkikler yapılmadığı için savcılığın talimatıyla yeniden Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Göğsündeki ağrılardan nefes alamayan Yıldırım'ın tetkikler sonucu göğüs kafesinde kas ezilmesi olduğu tespit edildi. Sarıkaya müvekkilinin hastaneden döndüğünde "can güvenliği olmadığı için" tek kişilik hücreye konulmak istediğini ve saldırılarla ilgili suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

O gün diğer 7 Gezi Tutsağı için avukatlar Çağlayan Adliyesi'nde açıklama yapmış ve tutuklamalara itiraz etmişlerdi. Savcılık ise kararı ertesi güne bırakmıştı.

16 Temmuz sabahı Özgür Yıldırım yeni tetkikler için hastaneye götürüldüğünde avukatı da Yıldırım için savcılığa itiraz dilekçesi verdi. Savcılık öğle saatlerinde 8 tutsak için tahliye kararı verdi.

Adalet Bakanlığı, "Metris'te İşkence Yapılmamış!"

8 tutsağın Metris Cezaevinde maruz kaldıkları işkencelere Adalet Bakanlığı'ndan yalanlama geldi. Adalet Bakanlığı "Metris'te baskı, darp, zorla oruç tutma ve temizlik işleri yaptırmaya zorlama gibi olaylar yoktur." dedi.

Adalet Bakanlığı'ndan yapılan yazılı açıklamada 11 Temmuz 2013 tarihinde Adalet Bakanlığının yaptığı açıklamaya rağmen, Gezi tutukluları konusunda, medyada yapılan değerlendirmelerle ilgili olarak, kamuoyunu doğru bilgilendirmek için açıklama yapılmasına ihtiyaç duyulduğu belirtildi ve "Cezaevi yönetimine ve revirine, söz konusu tutukluların darp edildiklerine ilişkin, sözlü veya yazılı herhangi şikayet iletilmemiştir" denildi.

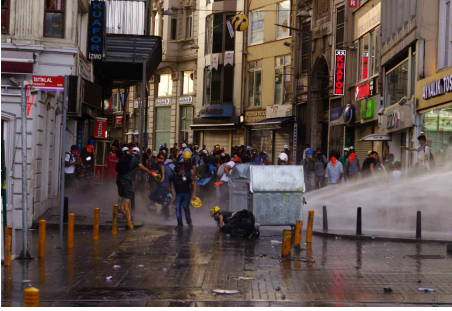
Oysa Gezi tutsaklarının hepsinin işkenceye maruz kaldıklarını avukatlarına ve savcılıklara şikayet başvuruları yapmışlardı. Özgür Yıldırım adli tutsaklar tarafından ölümlerle tehdit edilmiş ve darp edilmişti. Tutsaklardan Umut Akgül ve Alican Sünnetçioglu da ölümlerle tehdit edildiklerini ve yaşadıklarını gazetelere verdiği demeçlerde anlatmışlardı. □

Taksim Ayaklanması

GEZİ PARKI HALKA KAPALI

8 Temmuz günü, Taksim Gezi Parkı, öğleden sonra valinin devlet erkani ile yaptığı “gösterişli” açılışının ardından, saat 17.00’da tekrar boşaltıldı. Taksim Dayanışması, İstanbul’da yapılan forumlarda herkesi Gezi Parkı’na çağır-mıştı.

Akşama doğru Taksim’e çıkan Tarlabası, Gümüşsuyu, Siraselviler, Elmadağ, polis tarafından kapatıldı. Taksim Meydanı’nda toplanan kalabalık kitle de polis tarafından kalkanlarla iteklenerek Meydan’dan çıkartıldı. Meydan’a ve Gezi Parkı’na gitmek üzere geldikleri konusunda ısrarcı olan Taksim Dayanışması üyelerinden TTB’den Ali Çerkezoğlu, TMMOB’dan Mücella Yapıcı, HDK’den Ender İmrek, TKP yönetiminden Erkan Baş gözaltına alındı.

Meydan’ın İstiklal Caddesi girişinde toplanan binlerce kişiye TOMA tazyikli su sıkarak saldırıya başladı. Geri çekilen kitle TOMA’ya taş ve şişelerle karşılık verdi.

İstiklal Caddesi üzerinde gece geç saatlerine kadar süren çatışmada çok sayıda gözaltı yaşandı. Taksim Gezi Parkı’na çıkmaya çalışan kitle Tünel, Galatasaray, Mis Sokak önlerinde çok sayıda barikatlar kurdu.

Çatışmada polisin hedef gözete-

rek yoğun gaz kapsülü ve plastik mermi kullanımından kaynaklı 1’i ağır 9 kişi Taksim İlk Yardım Hastanesine kaldırıldı. Çok sayıda yaralı olduğu, ancak bunların gözaltına alınma endişesiyle hastanelere gitmediği söyleniyor.

Polis ile halk arasında yaşanan çatışma Galatasaray Lisesi önünde şiddetlenirken, burada barikat kuran eylemciler polise sapanlarla ve taşlarla karşılık verdi.

İstiklal Caddesi üzerinde defalarca polis saldırısı yaşandı. Her polis saldırısında ara sokaklara giren eylemciler buralardan tekrar tekrar çıkarak “Taksim Bizim İstanbul Bizim”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Hükümet İstifa” sloganlarıyla eylemlerini sürdürdüler.

İmam Adnan Sokak’ta silahlı biri 6-7 el ateş açtı ve sonra kaçtı. Olay sosyal medyada duyurulunca polis kişiyi gözaltına aldı.

Polisin ara sokaklara girerek insanları coplarla darp ettiği, çay ocakları ve açık kafeteryalara girerek çay içip oturan insanlara bağırarak küfürler settiği, zorla gözaltına aldığı görüldü.

Başına isabet eden gaz bombası kapsülü ile ağır yaralanan İzmir Ticaret Lisesi 9’uncu sınıf öğrencisi 16 yaşındaki Mustafa Ali Tombul da Taksim İlk Yardım Hastanesi’ne yoğun bakıma kaldırıldı.

Gece sabah saatlerine kadar İstiklal ve ara sokaklarında çatışmalar sürdü. Saat 00.’00’a doğru Gezi Parkı tekrar açıldı, insanlar parka akın ederek şarkılar, türküler söyledi, sloganlar atıldı.

Polis gece saatlerinde TMMOB’a da saldırdı, baskın yapmaya kalktı; ertesi gün öğle saatlerinde de gözaltına aldığı Taksim Dayanışması üyelerinin evlerine baskın yaptı.

Ankara’da ise polis, katledilen Ethem Sarısülük’ün ailesinin ve akrabalarının evlerini bastı. Baskının gerekçesi olarak polisler aileye “sesiniz çok çıkıyor sizin” dediler. □

GEZİ PARKI GÖZALTILARI ADLIYE’DE

8 Temmuz Pazartesi günü gözaltına alınan Taksim Dayanışması temsilcilerinin de aralarında olduğu Gezi direnişçileri, 11 Temmuz günü sabah saatlerinde Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’ne sevk edildi.

Taksim Dayanışması bileşenleri de gözaltına alınan temsilcilerle dayanışmak için Çağlayan Adliyesi önünde toplanmaya başladı.

Saat 13.00’de avukatlar ve Taksim Dayanışması adına iki basın açıklaması yapıldı. Avukat grupları adına yapılan açıklamada devletin ve emniyet güçlerinin her geçen gün bir başka hukuksuzluğa imza atmaya devam ettiği belirtilerek yapılan gözaltı ve ev baskınlarının, aramaların usulsüz olduklarına dikkat çekildi.

8 Temmuz günü Vali Hüseyin Mutlu’nun açılışını yaptığı Gezi Park’a girmek isteyen Taksim Dayanışması ve birlikte hareket eden halkın gözaltına alınarak anayasal hak ve özgürlüklerinin iktidar eliyle yok sayıldığı ifade edilen açıklamada, yapılan ev baskınları ve aramaların da usulsüzlüğüne vurgu yapıldı.

Taksim Dayanışması adına TTB Merkez Konsey Üyesi Osman Öztürk konuştu. İktidarın torba yasalar çıkartıp yine torba suçlamalarla insanlar üzerinde baskı oluşturduğunu belirten Öztürk, Gezi Parkı eylemleri süreciyle birlikte birbirleriyle ilgisi olmayan örgütlenmeleri birbiriyle ilişkilendirip, farklı olayları ve Gezi Parkı eylemlerine katılmayı suç sayan bir yargılamayla ve bir Gezi Parkı Torba Suçlamasıyla karşı karşıya olduğunu belirtti. Bu şekilde Taksim Dayanışması’nı yasal olmayan bir yapılanma ve Gezi parkı eylemlerini, yürüyüşleri ve sloganları da suç unsuru saymaya yönelik polis fezlekeleri hazırlandığına dikkat çeken Öztürk, “suç sayılanların arasında gaz maskeleri, kasklar, flaşlar, yani herkeste bulunan eşyalar ve suç maddeleri arasında sıralanan sloganlar var. Bunlar ‘Her Yer Taksim Her Yer Direniş’, ‘Faşizme Karşı Omuz Omuz’ ve ‘Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam’ sloganlarıdır” dedi.

Taksim Dayanışması’nın 118 bileşeninin olduğunu hatırlatan Öztürk, “Böyle uyduruk fezlekelerle, Gezi Parkı eylemlerine katılanları yargılayamaz, tutuklayamazlar. Bizler arkadaşlarımız serbest bırakılınca kadar mücadeleyi devam ettireceğiz” dedi.

Gezi Parkı’na girmenin suç sayılıp insanların gözaltına alındığını ve tutuklandığını fakat dün Eskişehir’de yaşamını yitiren Ali İsmail Korkmaz’ın katillerinin bulunmadığına, delillerinin yok edilmeye çalışıldığına, Ethem Sarısülük’ün katilinin serbest bırakıldığına, halka karşı şiddet uygulayanların serbest kaldığına dikkat çekti.

Eylem sırasında konuşmalar sık sık “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Katil Polis Hesap Verecek”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları ile kesildi.

İfadeleri alınan 29 kişiden 25’i serbest bırakılırken, 4 kişi de 4 kişi tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. İlerleyen saatlerde nöbetçi hakimliğe çıkarılan 4 kişi, adli kontrol tedbiri uygulanarak serbest bırakılmasına karar verildi.

Adli kontrol kapsamında bu kişiler hakkında yurt dışına çıkış yasağı konularak, her hafta karakola gidip imza atmalarına hükmedildi. □

TMMOB İÇİN DE GECEYARISI YASASI

TBMM’de 9 Temmuz günü geceyarısı kabul edilen önergeyle TMMOB’un yetki ve gelirleri Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na devredildi. AKP geceyarısı TBMM Genel Kurulu’nda “Torba Yasa Teklifi” görüşülürken Taksim Dayanışması içinde yer alan Türkiye Mimar Mühendis Odaları Birliği’nin (TMMOB) yetki ve gelirlerinin Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na devrini öngören önergeyi geçirdi.

Önergede, “Harita, plan, etüt ve projeler, idare ve ilgili kanunlarda açıkça belirtilen yetkili kuruluşlar dışında meslek odaları dahil başka bir kurum veya kuruluşun vize veya onayına tabi tutulamaz, tutulması istenmez” ifadeleri yer aldı.

10 Temmuz’da TMMOB adına açıklama yapan TMMOB Mimarlar Odası Başkanı ve Taksim Platformu Üyesi Eyüp Muhçu, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar’la Şubat ayında yaptıkları toplantıyı hatırlatarak, “O toplantıda bize yasa olarak bu düzenlemeyi çıkarmaktan vazgeçtiklerini söylemişlerdi” dedi. Muhçu, “Bir gece yarısı operasyonu ile antidemokratik, hukuka açıkça aykırı, torba yasa içerisinde odaların çalışmalarını ve mesleki hakları olumsuz etkileyen düzenlemeler yapıldı. Verilen sözlerin yerine getirilmemesinden ve çiğnenmesinin ötesinde gece yarısı operasyonlarıyla yasa çıkarılması, şafak baskınlarıyla vatandaşların özgürlüklerini ortadan kaldırması ve şiddet uygulaması politikaları gelenekselleşti.” dedi.

Muhçu; kapsamlı daha büyük kampanya için çalışmalarını başlatıklarını belirterek, “yurt çapında imza kampanyaları forumlar ve bilgilendirme çalışmaları yapacağız” dedi. □

TMMOB YÜRÜYÖR

Taksim Dayanışması ve TMMOB’un çağrısıyla 13 Temmuz günü, Galatasaray Meydanı’nda 17.30’da toplanan binlerce kişi, Pazartesi günü Taksim’deki gözaltıları, TMMOB yasasındaki düzenlemeleri ve Ali İsmail Korkmaz’ın dövülerek öldürülmesini protesto etti.

“TMMOB’yi Size Yedirmeyeceğiz”, “Susmayacağız” dövizleri ve TMMOB flamlarının taşındığı eylemde “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları atıldı ve ölümsüzleşenlerin isimleri sayılıp, “Burada” denildi. 16.30’a gelirken Kadıköy’de toplanan kitle de İskele’ye yürüyüşe geçti, oradan vapurlarla Karaköy üzerinden İstiklal Caddesi’ne ulaştı.

Galatasaray’da öne kesilen kitle adına burada basın açıklaması yapılmaya başlandı. İlk olarak Mimarlar Odası Genel Başkanı Eyüp Muhçu söz alarak AKP’nin geçirdiği yasa değişikliğinden bahsetti. Valliğin yürüyüşe izin vermediği söylendiğinde de “Katil Polis Defol” sloganları haykırıldı.

Yapılan açıklamalardan sonra polis barikatı açmayınca yayalar için kordon oluşturulan yerden yürüyüşlerine devam eden eylemciler buradan Taksim Meydanı girişine kadar yürüdüler. “Hepimiz Aliyiz Öldürmekle Bitmeyiz”, “Taksim Bizim İstanbul Bizim”, “İsyân Devim Özgürlük”, “Hükümet İstifa” sloganları devamlı atıldı.

Fransız Konsolosluğu önüne kadar gelen kitle burada polisin barikatı ile karşılaştı. İlk polis saldırısı böyle başladı. Polis, İstiklal Caddesi’nin iki tarafından eylemcileri sıkıştırdı, kitle ara sokaklara girdi, buradan Sıraselvilere kadar ilerledi. Kaldırımında duranlara devamlı “dağılın” diye bağırarak polis, insanlara küfür ve hakaretler etti;

yürüyene cop ve tekmelerle saldırdı.

Gece boyunca süren polis saldırısında defalarca TOMA ve akreplerle ara sokaklara plastik mermi ve gaz bombaları atıldı. Kitle iki defa İstiklal Caddesi üzerinde barikat kurdu. Polis TOMA’larla barikatları kaldırdı.

Sadri Alışık Sokak’a sığınan bir eylemci, 10’a yakın sivil tarafından darp edildi. Olayı görüntüleyen gazeteciler de esnaf olduğu söylenen eli sopalı şahısların hedefi oldu. Bazı kişiler kavgayı ayırmaya çalışan gazetecileri yumruk ve tekmelerle darp ederken, bazılarında ellerinde sopalarla halka yönelmesiyle kavga büyüdü. Halk eline sopa alan esnafları kovaladı.

Polis, İstiklal’de yürüyen herkese coplarla saldırdı. Polis her defasında yuhalandı. Ara sokaklardan TOMA ve Akreplere cam şişe ve taşlarla karşılık verildi. Gece geç saatlerde gözaltına alınanlar olurken, eylem sabah saatlerine kadar sürdü. □

MAHALLE FORUMUNDAN ÇIKANLARA SİLAHLI SALDIRI

Sancaktepe’de, Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Yenidoğan Mahallesi’nde 15 Temmuz günü akşam saatlerinde yapılan mahalle forumu sonrası, forumdan çıkan gençlere faşist bir saldırı gerçekleşti.

Saldırıdan sonra mahalle halkı sokağa dökülerek saldırıyı protesto etti. Saatler 01.30’u gösterdiği sırada mahalleye arabalarla gelen yaklaşık 60 kişilik bir grup, sokakta oturan gençlere silah, pala ve sopalarla saldırarak olay yerinden arabalarla uzaklaştı. Kolundan yaralanan bir kişi hastaneye kaldırıldı.

Yeniden sokaklara çıkan halk, gelen polise tepki göstererek “bu sizin oyununuz” diyerek polisleri mahalleden uzaklaştırdı.

Mahallede gergin bekleyiş sabah saatlerine kadar sürdü.

Mücadele Birliği/Sarıgazi

YENİ AYAKLANMA

“Haziran Ayaklanması”, milyonlarca insanın ayağa kalktığı, büyük kitle eylemlerinin her tarafı sardığı evreyi şimdilik geride bırakmış görünüyor.

Katılanlar bakımından sayıları milyonları bulan büyük kitle eylemleri, yerini sayıları on binlerle ölçülen, ama devrimci şiddet yönünden ayaklanmanın ilk günlerini aratmayan kitle eylemlerine bıraktı. Antakya, Adana ve Ankara buna örnektir. Her üç şehirdeki devrimci kitle eylemleri, polisle, devlet güçleriyle şiddetli çatışmalar biçiminde geçiyor.

Ayaklanma, Haziran günlerinden farklı olarak, şimdilik, emekçi sınıfların Türkiye çapında eş zamanlı devrimci kitle eylemleri biçiminden tek tek şehirlerdeki devrimci kitle eylemlerine ve devlet güçleriyle çatışma noktasına geri çekilmiş durumda.

Şöyle bir soru sorulabilir: Ayaklanma milyonları bulan kitlelerin eş zamanlı dev eylemlerinden tek tek kentlerdeki devrimci kitle eylemlerine, devlet güçleriyle çatışmalar noktasına geri çekilmişse nasıl oluyor da ayaklanma ya da devrim sürüyor diye iddia edilebiliyor?

Bu sorunun yanıtı ayaklanmanın diyalektiğinde saklı. Ayaklanmayı, devrimin kendisini belli bir zamana yayılan bir süreç olarak değil de eski zamanların ayaklanmaları gibi, tek hamlede hükümetin devrilmesine yol açacak bir hareket olarak anlayanlar günümüzün ayaklanmalarının diyalektiğini anlamayanlardır.

Böyleleri, doğal olarak, eş zamanlı büyük devrimci kitle eylemlerinde, devlet güçleriyle çatışmalarda ivmenin geçici olarak düşmesini ayaklanmanın sonu, bitişi olarak değerlendirmeye son derece meyilliler. Umutsuzluk, karamsarlık yüklü bu tür değerlendirmelerin kişiyi hangi olumsuz noktalara savurabileceğini önceden tahmin etmek neredeyse imkânsız.

Devrim Güç Topluyor

Türkiye ve Kürdistan’da halk devrimi ilk pratik adımlarını atmıştır ve bundan böyle sonuca varana dek sürecektir. Devrimin büyük ayaklanmalar ve iki büyük ayaklanma arasında geçen bir dizi çarpışmayı içeren iç savaş biçiminde ilerleyeceğine önceki yazılarımızda işaret etmiştik.

Bunun basitçe ifadesi, devrimin ya da ayaklanmaların diyelim ki sürekli yükselen bir tempoda, hatta aynı tempoda dahi ilerlemeyeceğidir. Süreç, iniş-çıkışlarla, ileri atılmalar ve geri çekilmelerle; iki büyük atılım arasında geçecek kısa mola süresinden güçlerini toparlamak, soluklanmak, güçlerini yeniden düzenlemek için yararlanmakla ilerleyecek.

Bu gün tanık olduğumuz durum bundan başkası değildir. Ayaklanma, tekelci kapitalist düzene, tekelci burjuva sınıf egemenliğine karşı geniş halk kitlelerinin ayaklanması yer yer şiddetli sokak çatışmalarıyla sürerken çoğu yerde ise başka biçimlerde, forumlar, toplantılar, örgütlenmenin yeni araçları üzerinde geçen

yoğun tartışmalarla geçiyor.

Toplamda on binlerce insanın katıldığı forum, meclis, konsey ya da başka bir ad altında yapılan toplantılar, toplantılarda alınan kararlar, tartışılan konular, bunlara katılan kitlelerin bilinci bir tek noktaya, daha güçlü, daha etkili, sonuç alıcı ayaklanmaların temellerinin atılmakta olduğuna işaret ediyor. Başka bir ifadeyle, emekçi sınıflar ve devrimin diğer toplumsal güçleri dev kitle eylemlerine verilen aradan silahlarını bilemek, eksikliklerini gidermek ve daha iyi bir hazırlık yapmak için yararlanıyorlar.

Devrimin temel güç kaynağı, hiç şüphesiz, esas olarak, emekçi sınıfların, gençliğin,

yoksul kitlelerin, giderek yoksullaşan kesimlerin, Kürt halkının, kısacası, ezilen ve sömürülen milyonların maddi yaşam koşulları, devlet ve hükümetin geniş kitleleri egemenlik altında tutmak için izlediği baskı ve terör politikasıdır.

Fakat bunun yanı sıra devrim bugün, devlet ve hükümetin ayaklanma sırasında ve sonrasında, ayaklanmayı bastırmak için izlediği politikalarından da güç almaktadır.

Öncesi bir yana, devlet ve hükümetin Haziran Ayaklanması boyunca ayaklanmayı ezmek için izlediği politika, geniş emekçi kitlelerin, ayaklanmacı güçlerin var olan kin ve öfkelerini on kat, yüz kat artırdı. Sonrasında izlenen politikaların sonuçları da aynı şekilde olmaya devam ediyor. R.T Erdoğan her açıklamasıyla adeta ayaklanma kazanının altındaki ateşe odun atıyor.

R.T Erdoğan ya da hükümetin neden böyle bir politika izlediği sorulabilir. Buna verilecek tek ve kısa yanıt, başka yollarının olmadığı biçimindedir. Örneğin, hükümet ya da devlet, ayaklanmaya karşı en önemli silahı olan polisin elini kolunu bağlayacak bir yol izleyemez. Bu yüzden emekçi sınıfların kin ve öfkelerini, isyan ve ayaklanma

YA HAZIRLANMAK

duygularını kat kat artırma pahasına R.T Erdoğan, hükümet ve devletin diğer kurumları polis cinayetlerinin, terörünün, işkencesinin arkasında durmak zorundalar. Bunun gibi sayısız örnek vermek mümkün ama buna gerek olduğunu sanmıyoruz.

Önemli olan şu noktanın emekçi sınıfların bilincine çıkarılmasıdır: İç savaşta işler böyle yürür ve ayaklanma iç savaşın en yüksek biçimlerinden biridir. İç savaşta egemen sınıfın bütün güçlerini, bütün kurumlarını iç savaşı kazanmak üzere seferber etmesi savaşın doğası gereğidir. Bu bakımdan mahkemelerin katil polisleri serbest bırakmasında, başbakanın katilleri, polisin şiddetini, terörünü savunmasında, toplumun en geri kesimlerini devrim güçlerine saldırmaları için teşvik etmesinde şaşılacak bir şey yok.

Ama öte yandan bütün bunlar dörtbaşı mamur yeni bir ayaklanmanın temellerini de güçlendiriyor. Haziran Ayaklanmasını hazırlayan hiçbir sorun çözülmediği gibi, çözülmeyen sorunlara şimdi bunlar da eklenmiş bulunuyor. Bu nedenle şimdi rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: Türkiye ve Kürdistan'ın şehirlerinde, şehirlerin emekçi semtlerinde, okullarda, üniversitelerde, işyerlerinde, kısacası, yaşamın her alanında içten içe kaynaşmış duran toplumda yeni bir genel ayaklanmanın bulutları toplaşıyor.

Çözülmesi Gereken Temel Sorun

İlk genel ayaklanma ya da devrimin birinci genel ayaklanması diyelim, halkların istediği, arzuladığı kesin sonuçları yaratan ve fakat arkasında altın değerinde dersler bırakarak "geri" çekildi.

Bu derslerin başında şu geliyor: Ayaklanma ya da devrim, burjuva ve küçük burjuva unsurlara dayanarak bugün gelmiş olduğu noktadan bir adım daha ileriye gidemez. Bir rastlantı ya da tarihin bir cilvesi sonucu diyelim, hasbelkader ayaklanmanın tepelerinde kendilerini bulmuş örgütlü burjuva ve küçük burjuva çevreler akıllarının ucundan dahi geçmeyecek

derecede etkili oldular.

Ama onlar bu etkilerini ayaklanmayı ileri taşımak, zafere götürmek için kullanacaklarına tersini yaptılar. Ayaklanmayı yavaşlatmak, tavsatmak, giderek söndürmek için ellerinden geleni yaptılar. Halklar, daha ayaklanmanın ilk gününden itibaren "Hükümet İstifa", "Tayyip İstifa" talepleriyle ileri atılırlarken burjuva ve küçük burjuva unsurlar en sıradan taleplerle hükümetle uzlaşma, anlaşma arayışına girmişlerdi bile. Bu çevrelerden biri, daha sonra "ayaklanma, devrim, hükümeti devirme" niyetlerini dahi duymak istemediğini itiraf etti. Ayaklanma, bugünkü noktaya onlara rağmen ve onları arkasından sürükleyerek gelmiştir.

Devrimin çözülmesi gereken ilk ve en önemli sorunu budur. Gelecekteki ayaklanma bu unsurların yönetim ve etkisinden mutlaka arınmış biçimde olmalıdır.

İki büyük, genel ayaklanma arasında geçecek süre hükümete, devlete soluklanma, güçlerini düzenleme olanağı tanıyacaksa, devrim güçlerine de eksikliklerini giderme, hazırlıklarını tamamlama, hatalarını görüp değerlendirme fırsatı verecek.

Leninistler, bu anlamda tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyalar. Ayaklanmanın başına çöreklenmiş örgütlü, politik burjuva ve küçük burjuva unsurlar zorlamayla değil, ayaklanma güçlerinin gerçekleri görüp onları değerlendirmesiyle, onlar hakkında gerçek notlarını vermesiyle buldukları konumdan sökülüp atılabilirler.

Bu gerçek, Leninistlerin şimdi yüz kat artmış bir enerjiyle emekçilerle, gençlikle, yoksul halkla, Kürt halkıyla bağ kurmak için çalışmalarını gerektiriyor. Ayaklanmanın bu temel sorunu kapalı kapılar arkasında kulislerde değil "sahada" çözülecek. Zorlamayla da değil, hareketin gelişimi tarafından yaşam içinde çözülecek. Tıpkı şimdi ayaklanmacıların gerçek yüzlerini gördükleri "ulusalcılar"ı uzaklaştırmaya başlamış olmaları gibi.

Kitleler devrimcidir, devrimci bir ruh

haline sahipler, devrimci eyleme güçlü bir istek duyuyorlar. En sonu Adana ve Antakya emekçileri bu gerçeği bir kez daha dünyanın gözüne soktular. Leninistler, ajitasyona ağırlık vererek kitlelerin bu devrimci ruh haline uygun davrandıkça, onlarla bire bir ilişki kurdukça, evlerine, işyerlerine, okullarına gidip onlarla yakınlıkla devrimin temel sorunlarından biri çözüm yoluna girmiş olacak.

Bunun için Leninistlerin elinde, kimsenin sahip olmadığı devrimci politikalar mevcut. Leninist Parti'nin devrimci politikaları Leninistlerin elindeki en güçlü silahtır. Sorunun çözümünün birinci koşulu, durup dinlenmeden devrimin toplumsal güçleriyle, özellikle de işçi sınıfının devrimci öncü güçleriyle ilişki kurmaktır. Bu bakımdan, bu dönemde kimsenin "yoruldum" demeye hakkı yok.

Lenin en karmaşık sorunların çözümünü için kitlelere başvurulmasını öğütler. Ayaklanmaya öncülük sorununun çözümü de aynı yoldan geçiyor. Forum, konsey ya da meclisler temsilcilerinin seçilerek bunların bir platform altında bir araya gelmesi ve bir anlamda ayaklanmanın yönetimini ellerine alarak kitlelerin en ileri taleplerini ayaklanmanın bayrağına yazmaları sağlanmalıdır.

Leninistler, Leninist Parti'nin ayaklanmaya ilişkin kısa, öz devrimci programını bir-iki defa değil, defalarca, tekrar tekrar kitlelere götürmeli, kitleleri bu programla tanıştırmalıdır. Ayaklanma sırasında çok başarılı faaliyet yürütüldüğü ve büyük bir gelişme sağlandığı tartışma götürmez. Fakat yine de henüz Leninist Parti'den uzak milyonların olduğu, onların Leninist Parti'den "habersiz" oldukları unutulmamalı.

Anlık durum geçicidir. Dolayısıyla şu anda hareketin başına çöreklenmiş olanların durumu da geçicidir. "Devrim, ayaklanma, hükümeti devirme niyetleri"ni dahi duymak istemeyenler değil, devrimci olanlar kazanacak. Leninistlerin günlük faaliyeti ayaklanmanın geleceğini tayin edecek. □

TAKSİM DAYANIŞMASI BİZİZ

Taksim Dayanışması bileşenleri, Gezi parkı eylemlerinde iktidar tarafından “terör örgütü” çıkarma girişimlerinden ve eylemcilere başlatılan gözaltı, tutuklama furçasına karşı “124 örgüt Biz Buradayız, Taksim Dayanışmasının İçindeyiz” dediler.

Taksim Hill Otel’de 19 Temmuz’da yapılan basın toplantısına, Taksim Dayanışması’nı da oluşturan 124 kurum adına siyasi parti, meslek odaları, sağlık odaları, çevre dernekleri, devrimci örgütler, sendika temsilcileri ve aydınlar, akademisyenler ve tutuklu Gezi eylemcilerinin aileleri katıldı.

Kurum temsilcileri kendilerini tanıtarak kısa konuşmalar yaptılar. Kurum temsilcilerin konuşmalarından bazıları şöyle;

Mimarlar Odası Genel Başkanı Eyüp Muhcu, TTB Merkez Konsey Başkanı Özdemir Aktan, Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Zeki Arslan, KESK İstanbul Dönem Sözcüsü Mehmet Aydoğan, DİSK İstanbul Temsilcisi Önder Atay, EMO İstanbul Şube Başkanı Beyza Üstün, İstanbul Dış Hekimleri Odası Başkanı Murat Ersoy, Tutsak Aileleri Komisyonu adına Haydar Tunç BDP PM üyesi Kemal Peköz, BDP İstanbul Milletvekili ve HDK Yürütme Kurulu üyesi Sebahat Tuncel, Mücadele Birliği Platformu adına Ali Ekber Sever; ayrı ayrı konuşarak “Örgüt arıyorsanız, işte örgüt burada. Taksim Dayanışması biziz.” dediler.

Taksim Dayanışması 124 örgüt adına hazırlanan basın metnini okuyan Şehir Plancıları Odası (ŞPO) Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Gürkan Akgün; “Gezi Parkı, gençlerin yaratıcı zekasıyla, annelerin kucaklayan şefkatiyle, işçilerin emekten gelen gücüyle, kadınların gur sesiyle, LGBT bireylerin biz de varız çığılığıyla, yaşlıların yeniden canlanan hayat enerjisiyle bu ülke demokrasi tarihinde ortadan kaldırılamayacak bir iz bıraktı.

Taksim Dayanışmasının tüm talepleri, bu renklilik demokratik ülkelerde bekleneceği gibi karşılanmak yerine ne yazık ki, bir ‘suç örgütü’ kalıbına sığdırılmaya, gençler evlerinden alınarak, tutuklanmaya, taraftar gruplarından çete çıkarılmaya, meslek odası yöneticileri ‘suç örgütü yöneticisi’ suçlamasıyla yargılanmaya çalışılıyor.” dedi. □

ALİ İSMAİL KORKMAZ YAŞAM SAVAŞINI KAYBETTİ

Eskişehir’de 2 Haziran 2013 tarihindeki ‘Gezi Parkı’ eylemine destek için yürüyüşe katıldığı sırada polisin biber gazlı saldırısından kaçarken kimliği belirsiz kişilerce saldırıya uğrayarak beyin kanaması geçiren Anadolu Üniversitesi öğrencisi 19 yaşındaki Ali İsmail Korkmaz, tedavi gördüğü Osmangazi Üniversitesi Hastanesi’nde 10 Temmuz günü hayatını kaybetti.

Ali İsmail’in ölümü halkı yine sokağa döktü; pek çok yerde yürüyüşler yapıldı, polis şiddeti protesto edildi.

12 Temmuz günü Taksim Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen binlerce kişi “Ölümü Denir Şimdi Onlara, Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür” yazılı pankart açarak Taksim Meydanı’na oradan Gezi Parkı’na yürüdü ve merdivenlerinde Ali ve öldürülen gençler adına saygı duruşunda bulunuldu. Beyoğlu Forumunun düzenlediği yürüyüşte kitle sık sık “Ali İsmail Ölümsüzdür”, “Ethem’in Katili AKP’nin Polisi”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Katiler Halka Hesap Verecek” sloganları atıldı.

İstiklal Caddesi çıkışında polisin olmanması dikkat çekerken, meydana bulunan çiçekçilerin yanında konuşlanan polise kitle öfkeyle “Polis Simit Sat Onurlu Yaşa”, “Katil Devlet Hesap Verecek” diye haykırdı.

Kadıköy, Beşiktaş, Sarıgazi, Bakırköy ve İstanbul’un bir çok ilçesinde binler “Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür” sloganları ile sokağa döküldü.

Sarıgazi Mahallesi’nde “Sarıgazi Halkı” pankartıyla Vatan İlköğretim okulu önünde bir araya gelen binlerce kişi, Ali’nin katilinin hesabını sordu. Kitle sık sık “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganları atıldı.

Beylikdüzü, Bağcılar, Zeytinburnu, Bahçelievler, Yeşilköy, Küçükçekmece, Gazi Mahallesi, Merter ve Tozkoparan Forumları’nın oluşturduğu 3. Bölge Forumları, Bakırköy’de toplanarak E-5 yolunu trafiğe kapatarak Merter Metrobüs durağına kadar yürüdü.

Kadıköy’de saat 20.00’den sonra Yoğurtçu Parkı’ndan çıkan kitle alkışlar ve “Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür”, “Hepimiz Ali’yiz Öldürmekle Bitmeyiz”, “Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam”, “Katil Tayyip Hesap Verecek”, “Ali’ye Sözümüz, Devrim Olacak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza” sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Kartal ve Göztepe Park forumları da eyleme kitlesel katılım sağladı. Eylemde Gezi tutsakları ve TMMOB da unutulmadı. Eylemde “Gezi Direnişi Tutsaklarına Özgürlük” ve “TMMOB’a Dokunma” pankartları taşındı.

Kadıköy Rıhtıma yürüyen kitle “Anne Ağlama, Evlatların Seninle” sloganlarıyla oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eyleminin ardından kitle, yeniden bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Ankara Kennedy Caddesi’nde Ali İsmail Korkmaz’ı anmak için toplanan binlerce kişiye polis saldırdı. Tazyikli su ve gaz bombalı saldırının ardından kitle ara sokaklara dağıldı.

Saldırıda 2 kişi kafasından gaz bombası kapsülüyle yaralandı. Saldırı ara sokaklarda da devam ederken halk, “Ali İsmail Ölümsüzdür”, “İsyen Devrim Özgürlük” ve “Polis Simit Sat Onurlu Yaşa” sloganlarıyla eylemi sürdürüyor.

Antakya’da Çatışmalar Gece Yarısına Kadar Sürdü!

Ali İsmail Korkmaz’ın memleketi Antakya’da ölüm haberini alan halk sokağa döküldü, binlerce kişi Ulus Meydanı’nda yürüyüşe geçti. Polisin barikatıyla durdurulan kitleye bombası, ses bombası atılması ve TOMA’dan su sıkılmasıyla başlayan çatışmalar, Armutlu Mahallesi ve civarında sürdü. Evlerden eylemcilere destek veren halka saldıran polis evlere de gaz bombası attı. Sabaha karşı biten çatışmalarda 3’ü ağır 10 kişi yaralandı. □

ANTAKYA YENİDEN SAVAŞ ALANI

Eskişehir Anadolu Üniversitesi öğrencisi Antakyalı Ali İsmail Korkmaz'ın Gezi eylemlerinde sivil faşistler tarafından darp edilerek yaşamını yitirmesiyle Antakya sokakları 1 aylık bir sürenin ardından yeniden hareketlendi.

10 Temmuz günü haberi alan Antakya halkı, saat 21.00 sularında Uğur Mumcu Alanında toplanıp Köprü başına yürümeye karar verdi.

Kitle yürüme konusunda kararlıydı ve CHP milletvekilleri bir tarafta uzlaşmaya çalışırken, bir taraftan da halk "Ali İsmail İçin Bir Adım" deyip bir adım daha ilerliyordu. Ayaklanma sırasında ölen 5 kişinin adına birer adım atarak polis barikatına daha fazla yaklaşan kitleye toma, içinde bol miktarda kimyasal bulunan su sıktı.

İlk saldırının başlamasıyla kitle geri çekilerek tekrar Armutlu Mahallesi'ne geçti. Üç ayrı sokağa barikat kuruldu. Polisin saldırısı yoğun biber gazı ve ses bombalarıyla sürdü. Kendini korumaya çalışan kitle, atılan biber gazı kapsüllerini eldiven yardımıyla geri fırlattı. Polisin mahalleye girmesini engellemeye çalışan eylemciler, sokağın girişinde bulunan inşaatın koruma bariyerlerini ve inşaatın içinde bulunan lata ve tahtaları kullanarak barikatı güçlendirdi. Daha sonra barikat yakılarak, polisin Armutlu'ya girişi tamamen engellendi. Polisin saldırılarına karşılık veren halk, gecenin geç saatlerine kadar sokaklardaydı. Polis çekilmeden geri çekilmeyen kitle, sabah saat 03.00'e kadar alanı terk etmedi.

11 Temmuz Perşembe

Halk, başta Abdullah Cömert olmak üzere ayaklanma sırasında yaşamını yitiren insanların öfkesini hala yaşarken, yaklaşık 20 gündür yaşam mücadelesi veren Ali İsmail Korkmaz'ın ölüm haberinin gelmesiyle nefretini haykırmak için yeniden sokaklara döküldü. Sabah saatlerinde aile evine getirilen cenaze 13.00 sularında mezarlığa getirildi.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nden cenazesi getirilen Ali İsmail Korkmaz 11 Temmuz Perşembe günü öğle saatlerinde on binlerce kişinin katılımıyla toprağa verildi. Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin yanında olmak ve acılarını paylaşmak adına Ethem Sarısülük ve Abdullah Cömert'in aileleri de cenazeye katıldı.

Cenazeye katılan binler sık sık "Katil

Devlet Hesap Verecek", "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Hükümet İstifa", "Hepimiz Aliyiz Hepimiz Devrimciyiz" sloganları atıldı.

Akşam saat 21.00'da sokakları dolduran kitle aynı şekilde Merkez Köprübaşı'na yürümek istedi. Bu defa polis barikatından önce asker barikatı vardı. Askere karşı sempatisi olduğu bilinen halk, bu defa aynı sempatiyi duymadı. Asker barikatı zorlandı. Barikatı aşmayı başaran 8-10 genç tomanın önünde oturup zafer işareti yaparak yasağı protesto etti. Barikata yüklenen kitleyle asker arasında arbede yaşandı. Bir asker copla kitle içinden birine saldırdı, aldığı karşılık sonucunda başına aldığı darbe ile hafif yaralandı.

Bir önceki gün olduğu gibi bu eylemde de kitleyi dağıtmak için tomayla biber gazlı suyu sıkmasıyla halk tekrar Armutlu Mahallesi'ne geçti, barikatlar kurdu. Polis saldırısı en sert şekilde başladı ve yine aynı şekilde sabah saatlerine kadar sürdü. Kendini korumaya çalışan kitle, uzaktan saldıran toma ve panzerlere sapan ve cam şişelerle karşılık verdi. Havai fişekler atıldı ve uzaktan tutulan lazer ışığıyla tomanın görüşünü kısıtladı ve kamerasını kısa da olsa devre dışı bıraktı.

12 Temmuz Cuma

Halk saat 21.00 sularında toplanmaya başladı. Sokaklarda halk öfkesini Ali İsmail'in ve Abdullah Cömert'in hesabını mutlaka sor-

mak gerektiğini haykırıyor. Saat 21.30 civarında Abdullah Cömert'in vurulduğu Armutlu'da halk toplanarak Abdullah ve Ali İsmail'in hesaplarını soracaklarına dair ant içtiler ve yürümeye başladılar.

Armutlu çıkışında Halkevleri yürüyen kitleye müdahale etti. "Biz burada 38 gündür çatışıyoruz. Bizden başka hiç kimseyi dinlemeyin, bugün köprüye yürünmeyecek" denilmesi üzerine kitle "Hayır biz bugün köprüye yürüyeceğiz" dedi. Ve arkadan onbinlerce insan yürüyüşe katılarak yürümeye başladı; ama az ilerde bir insan barikatıyla karşılaştı. Halkevleri insanlardan bir barikat kurmuş ve hiç kimseye yürüyüş için izin vermeyeceklerini, ama gerekirse yarın yürüyeceklerini duyurdular. Halkevleri ile yürüyen kitle arasında gerginlik oluştu, Halkevleri pankartıyla kitleyi Sümerler'e doğru yöneltti; ama bir çok insan Köprü tarafına yürümek istiyordu ve onlarla yürüyüşe geçmiyorlardı. Uzun süren tartışmalar sonunda Halkevleri'ne

"siz istediğiniz yere yürüyün, biz köprüye yürüyoruz" deyip yürümeye başlayınca polis toma ve akreplerle kitlenin üzerine yürümeye ve kimyasal gazlı su kullanıp sokak aralarında gözaltı yapmaya çalıştı.

Polisin bu sert saldırısından sonra kitle ara sokaklara dağılıp barikatlar kurdu. Polisin şiddetli gaz ve ses bombalarına karşılık, halk sapanlarla bilyelerle taş ve havai fişeklerle karşılık verdi. Toma ve akreplerin üstüne evlerin damlarından su deposu, çamaşır makinesi ve taşlar fırlatıldı, 2 Toma etkisiz hale getirildi.

Kitle sabaha kadar Armutlu'nun 3 ayrı noktasında çatışmayı sürdürdü. Sabaha kadar süren çatışma, daha sonra kitlenin evlere çekilmesi ile bitti. Bugün Armutlu sokakları hala savaş alanı. Belediye ve Emniyet Müdürlüğü'nün kararı ile, bundan sonra bu mahallenin temizliğini yapmayacağını ve çöplerini toplayamayacağı öğrenildi. Armutlu halkı kendi imkanlarıyla sokaklarının temizliğini yaptı.

Polis Armutlu'ya Giremiyor

Abdullah Cömert'in polis tarafından öldürülmesinin 40. gününde ailesi tarafından düzenlenen mevlitte yüzlerce kişi buluştu. Mevlide Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz ve ağabeyi Gürkan Korkmaz da katıldı.

Taksim Ayaklanması

13 Temmuz günü akşam saatlerinde Hatay halkı, ölümsüzleşenlerini anmak için gene sokakta ve yürüyüşteydi. Antakya halkı binlerle Armutlu'dan Saray Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Saatler 22.00'ye gelirken polis yine tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırıya, halk da havai fişeklerle savunmaya geçti.

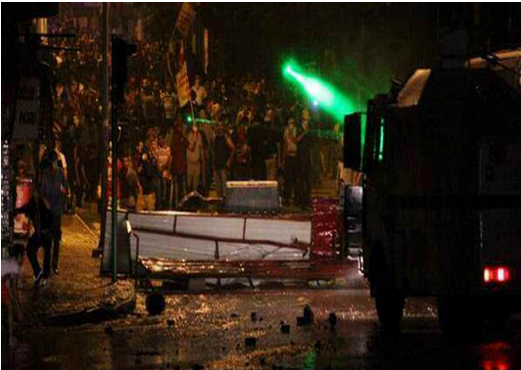
Çatışma esnasında gözü dönen polis, evlerin içine de gaz bombaları atarak yangınlara sebep oldu, pek çok eve de tomalardan tazyikli su sıkıldı.

Ve barikatlar kurulmaya başlandı. Özellikle Semt Pazarı'ndaki barikatta kadınlar, polisin attığı gaz bombalarını geri yolladı; sapanla da karşılık verdi. Bu gece Antakya sokakları diğer zamanlardan daha kalabalık ve "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları geliyor.

Gündüz Caddesi'nde de büyük bir barikat kuruldu ve halk, barikatlara mobilyalarını taşıdı. Gaz bombalarını etkisiz hale getirmesi için evlerindeki kovaları sokağa çıkardı, bazı evler de revire dönüştürüldü.

İlerleyen saatlerde polis akreplerin içinden hedef gözeterek gaz bombalarını atmaya başlayınca, tomalar da girdiği her sokakta apartmanlardan atılan eşyaların, zeytinyağı dolu balonlar ve yanmış yağ dolu balonların hedefi oldu; sokaktaki insanlar lazerlerini tomanın camına ve kamerasına tutarak hareketlerini zorlaştırdı. Tomalar Armutlu'ya giremezken, akreplerden atılan gaz bombaları da geri püskürtüldü.

Polis, saat 03.00 sıralarında Armutlu'dan çekildi. Armutlu'dan çatışmalar şimdilik sona erdi. Hastanelerdeki yaralı sayısının 15-20 arasında olduğu söyleniyor. Polisin gaz bombaları ile yangın çıkardığı evlerde yaşayanlar için dayanışma sürüyor. □

ANTAKYA'DA HALKIN DESTANI

2 yiğit evladını toprağa veren Antakya halkı, Abdullah Cömert'in de katledildiği yer olan Armutlu Mahallesi'nde Abdullah Cömert ve Ali İsmail için anma etkinliği yaptı. 21.00'de Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanan halka polis tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı.

Saat 23.00'e gelirken polis, Kapalı Spor Salonu çevresinde yürüyen Antakyalıların önünü keserek tazyikli su, gaz ve ses bombalarıyla saldırdı.

Armutlu Mahallesi girişinde halk barikat kurdu ve polis son günlerin en şiddetli saldırılarını gerçekleştirmesine karşın, polis barikatı aşamadı ve akreplerle ara sokaklara girmeye çalıştı. Bu sırada Antakya Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçisi bir genç sokakta çevik kuvvet polisleri ve akrepler tarafından sıkıştırılarak ciddi bir saldırıya uğradı. Gece saat 02.00 civarında muhabirlerimizi arayan sanat merkezi emekçisi, gerçekleşen eylemi ve yaşadığı saldırıyı anlatarak gözünde darp izi olduğunu söyledi.

Çatışmalar Armutlu Mahallesi girişi, Semt Pazarı ve Gazi Mahallesi'nde devam etti. Armutlu Mahallesi'nde halk polise zeytinyağı dolu balon, havai fişek atarak ve TOMA'nın camına lazer tutarak Polisin ve TOMALAR'ın mahalleye girişine izin vermiyor. Bu sırada 2 tonluk bir su deposunu çatıdan atan halk, bir TOMA'yı imha etti. Bir işçinin TOMA'nın önüne fırlattığı söylenen çamaşır makinesi, sosyal medyada gece boyu mesaj konusu oldu. Polis ise evlerin içine gaz bombaları fırlatmaya başladı; plastik mermi ve yoğun biber gazı kullanıyor. Gece 00.00 civarında 5 yaralı, Akdeniz Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

12 Temmuz'u 13 Temmuz'a bağlayan gece Antakya-Armutlu halkı "bir destana daha imza atarak" sahura kadar polisle çatışmayı sürdürdü.

13 Temmuz Cumartesi günü Ali İsmail Korkmaz'ın ölümünü protesto etmek ve Abdullah Cömert'in ölümün 40. günü olması nedeniyle halk yeniden sokaklara döküldü.

3 gündür süren çatışmalı eylemlerin ardından ayaklanmanın gittikçe büyüyen nitelikli gücünü kırmaya çalışan reformist gruplar, eylemlerin 4. gününde bir platform kurdu. Antakya'dan 2. cenazenin çıkmış olmasına rağmen platform kurmaktan çekinmeyen reformistler ve CHP, bununla yetinmeyip merkez köprüye yürümek isteyen kitlenin önünde durup yürüyüşü engellemeye çalıştı.

Halk "Biz buraya konsere, eğlenmeye gelmedik" şeklinde tepki gösterdi. Platform kurucularının hiçbir çabası işe yaramadı ve kitle yürüyüşe geçti.

Hemen savunmaya geçen halk Armutlu'ya girişi engellemek için barikat kurdu. Daha sonra kitle içinde, asıl amacın köprüye yürümek olduğu ve bir saldırı sırasında barikat kurulabileceği konusunda anlaşıldı. Barikatı tamamen dağıtmak değil de, geçişi rahat sağlamak için kenara çekmeye başlayan kitleye karşı birdenbire harekete geçen panzer, sıktığı gazla saldırdı. Henüz Armutlu'dan bile çıkmamışken polisin sert saldırısı, öfkenin artmasına sebep oldu. Açılmaya çalışılan barikat yeniden kuruldu ve güçlendirildi. Armutlu'ya girişi engelleyebilmek için üç ayrı yerde barikat kuruldu. Saldırının yoğun olduğu Gazi Mahallesi'ne halk, dönüşümlü olarak destek verdi. Her geçen gün savunma konusunda kendini geliştiren halk, her türlü saldırıya rağmen geri çekilmek yerine daha da ileriye yürüdü.

Barikatın gerisinde olan halk öfkesini sloganlara yansıttı, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Abdullah Cömert Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Onurumuzdur" diye haykırdı.

Polisin sert saldırılarından sonra kitle aynı şekilde karşılık verdi. Uzaktan karşılık vermenin bir yöntemi olan sapanlar çıktı ortaya ve ara ara havai fişekler atıldı. Armutlu'nun girişindeki binalardan taşlı ve molotoflu saldırıyla polis geri püskürtüldü. Polis kendi bulunduğu taraftan taş atılan binalara biber gazı attı. Atılan biber gazı sonucunda bir evde yangın çıktı, buna rağmen polis saldırısını kesmedi, tomalarla su sıkıma başladı bu sefer.

Evlerden, apartmanlardan kitleye destek veren aileler eylemcilere evlerini açtılar. Biber gazından etkilenenlere anında müdahale edip her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için evlerin kapıları sürekli açıldı.

Barikatı güçlendirmek için evlerden getirilen eski koltuk takımları araba lastikleri tahta sandıklar ve daha birçok şey yakıldı.

Ön tarafta yapılan sert savunma saldırısının ardından üç panzer geri çekildi. Kitleyi gafil avlayan panzer, Uğur Mumcu Bulvarı'ndan geçerek saldırılarını sürdürdü. Armutlu Mahallesi'nin bir tarafında tomalar dururken, sokağın diğer tarafından panzerlerin girmesiyle kitle arada kaldı. Yoğun gaz bombalarına maruz kalan kitle evlere geçmek zorunda kaldı. Bu arada Gazi Mahallesi'ne geçişi zorlaştırabilmek adına sokağa zeytinyağı döküldü. Son saldırılardan sonra sabaha karşı 03.00 sularında polis geri çekildi.

Gecenin geç saatlerine kadar süren çatışmalarda biber gazı kapsülleriyle yaralananlar oldu. Çok sayıda hafif yaralananlar dışında yedi kişi hastaneye kaldırıldı.

19 Temmuz Cuma

Gelişen son süreçlerde Antakya halk ayaklanması tekrar tekrar deneyim ve güç kazanarak yoluna devam etmekte. Halkın gelişen Armutlu destanı, ayaklanmalara ışık tutacak halk desteğiyle nitelik ve dayanışma içinde sürdü, sürüyor.

Her yıl gerçekleşen "Evvvel Temmuz" Samandağ Festivali, bu sene de gerçekleşti. Ama halk, yapılan festivallere tepkili idi ve yapılmaması gerektiğini düşünüyordu. Samandağ gençliği "Cenaze Olan Yerde Şenlik Olmaz, Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür" pankartı hazırlayarak astı. Genellikle bizim sohbet ettiğimiz insanlarda "Festivaller olsun ama bu şekilde değil, biz buraya gelinmesin de demiyoruz, on binlerce insan buraya çağırılıyor. Ama Armutlu'da insanlar savaşıyor, bu kitle bizce oraya yürütülmeli" şeklinde tepkilerle karşılaştık.

Köprü'ye yürümekte olan ısrarlı bir kitle hareketi vardı, kimi zaman Armutlu'da siyasi

hareketler arasında da tartışmalar yaşandı. En son gün 19 Temmuz Cuma günü Armutlu gençliğinin ve diğer beldelelerdeki gençliğin internet üzerinden çağrılılarıyla saat 20.00'de gençler toplanmaya başladı. Yapılan çağrıda "Biz Köprüye Yürüyeceğiz, Biz Önümüzde Engeller Oluşturanları Değil, Yanımızda Olan Gençliği İstiyoruz" deniyordu. Uğur Mumcu'da toplanan kitle, Gündüz Caddesi'nden Köprü'ye doğru "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganıyla yürümeye başladı.

Armutlu'nun çıkışında polis barikatı, toma ve akrepler bekliyordu. Batman, Antep, Adana, Adıyaman çevrelerinden getirilen polis, saldırının ne kadar şiddetli olacağını gösteriyordu. Gençliğin ilk yaptığı şey, polis tarafında belediye ile yerleştirilen projektörleri kırmak oldu. Çünkü gözleri kör ediyordu.

Ve saldırı başladı. Gençler taşlarla, havai fişeklerle, maytaplarla karşılık verdi. Ama tomalardan sıkılan suyun içinde o kadar kimyasal madde vardı ki; tomanın su sığıp sokağa bile girilemiyordu. Suyun dokunduğu insanlar baygınlık geçirdi. Plastik mermi, ses bombası ve ne olduğu belli olmayan, üstünde hiçbir yazı olmayan ve bugüne kadar kullanmadığı, attıktan sonra patlayıp etrafa çok ağır kimyasal gaz bırakan bir bomba çeşidi kullandı.

Kısacası Cuma günü devlet çok sert saldırdı. Sabah 03.30'a kadar süren çatışmada, bir gencin plastik merminin şah damarına isabet edip yaralandığı söyleniyor. □

GÖZALTILAR PROTESTO EDİLDİ

Antakya'da 22 Temmuz sabahı düzenlenen operasyonda 32 kişinin gözaltına alınması halkı yine sokağa çıkardı.

Terörle Mücadele ve Güvenlik Şube, sabah 05.30'da evleri ve Sevgi Parkı'ndaki çadırları basarak Özgür Aslanyürek, Cihan Çiçek, Devran Çağlar, Sevinç Dok, Mahmut Durkal, Mithat Can Türetken, Hakan Güngör, Ali Şahin Çayırıcı, Sinem Badem, Mustafa Kemal Ersöz, Namık Ersöz, Ali Cabir, Umut Işık, Ozan Uğur Taş, Özge Salmaz, Ümit Yoğun, Sezai Bulgurcu, İbrahim Koçak, Ali Sözbilir, Edip Alparıslan, Mustafa Alparıslan, Eser Askeri, Mehmet Yüce, Yılmaz Gün, Sait Güneri, Soner Akçam, Fırat Mişli, Yücel Aslan, Serdar Hasırcı İbrahim Koçak, Edip Alparıslan ve Fırat Mişli'yi gözaltına aldı; 3 kişi 18 yaşından küçük olduğu için

akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Antakya halkı saat 20.00'de baskın ve gözaltıları protesto etmek için Uğur Mumcu Meydanı'na çağırıldı herkesi. Saatler 19.00'a gelirken tüm meydan ve meydana çıkan caddeler tomalar, akrep ve çevik kuvvet polislerince kapatıldı. İnsanlar Abdullah Cömert'in vurulduğu sokakta toplanarak anma etkinliği ve oturma eylemi yapmaya başladı. Diğer mahallerden gelen insanları engellemek için Armutlu Mahallesi'nin giriş çıkışları polis tarafından tutuldu.

Oturma eyleminde sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Çocuklarımızı Serbest Bırakın!", "Direne Direne Kazanacağız!" sloganları atıldı; Abdullah Cömert'in babası eylemcilere bir konuşma yaptı ve polis saldırıları ve operasyonlar protesto edildi. □

AYAKLANMAYI DEVRİMCİLERDEN, ÖNCÜLERDEN AYIKLAMA VE ÖRGÜTSÜZLEŞTİRME OPERASYONU

İzmir'de 12 Temmuz sabah 06.00 sularında bir çok eve polis operasyon yaptı; 16 kişi gözaltına alındı. Aralarında Mücadele Birliği okurlarının da olduğu gözaltındaki isimler şöyle; DİSK Genel-İş 2 Nolu Şube üyesi Mithat Kavak, Lütfiye Burcu Kara, Canol Bayatbalağ, Faruk Erdoğan, Gamze Balca, Hicri Selviler, Emrah Akdağ, Cem Ekici, Özgür Demirci, Tuğçe Demirkısa, Esra Ayyıldız, Atilla Dalkılıç, Vedat Biçici, Dilek Keskin, Hüseyin Kaya, Keziban Doğan. Bu operasyon eş zamanlı olup Mücadele Birliği, Halk Cephesi, DHF, ESP, BDSP ve BDP'ye yönelik yapıldı.

Gerçekleşen operasyonla ilgili devrimciler bir araya gelerek saat 18.30'da İzmir Konağın önünde toplanarak eski Sümerbank önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yapılan yürüyüşte "Korkacaksınız, Titreyeceksiniz, Yıkılacaksınız...Ali İsmail Korkmaz, Katil Devlet Hesap Verecek" ve "Bu daha Başlangıç Mücadeleye Devam, Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartları açıldı.

Yürüyüşte sık sık "Bu operasyon devrimcileri halktan, emekçilerden koparma operasyonudur. Bu operasyon ayaklanmayı devrimcilerden, öncülerden ayıklama ve örgütsüzleştirme operasyonudur. Bu operasyon

Taksim Gezi Direnişini yalnızlaştırma operasyonudur" denilerek yaşanan halk ayaklanmasında ölümsüzleşen yoldaşlarımız anıldı. Eylemde sürekli bu baskıların bizleri yıldırılmayacağı söylenerek "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Devrimci Tutsaklar O-

nurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Bir çok devrimci demokrat kurumun destek verdiği yürüyüşte yapılan basın açıklamasında Faşist devletin bu saldırılarının ne ilk ne de son olacağı söylenerek bizleri yıldırılmayacakları, halkın devrimcilere sahip çıkmaları gerektiği, mücadelemizi ve halk ayaklanmasını bu tür yöntemlerle asla engelleyemeyeceği söylendi.

Aynı gün yürüyüş yapma kararı almış olan İzmir Dersimliler Derneği aileleri bizleri kalabalık bir şekilde karşıladı. Okunan basın açıklamasının ardından onlar da kendi basın açıklamalarını okudular.

Eyleme bu sabah evleri basılarak gözaltına alınanların aileleri katıldı. Aileler tek tek söz alarak kitleye bu sabah yaşananları anlattı ve halkı devrimci tutsaklara destek olmaya ve dayanışmaya çağırdı.

Yapılan basın açıklaması tekrar "Bu daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla son buldu.

Mücadele Birliği/İzmir

İZMİR'DE YENİ TUTUKLAMALAR

Gezi eylemleri sebebiyle 12 Temmuz'da gözaltına alınıp 3 gün süreyle gözaltında tutulduktan sonra adliyeye sevk edilenler için 15 Temmuz 2013 günü saat 15.00'da İzmir Bayraklı adliyesi önünde, gözaltına alınanların aileleri ve arkadaşları bir basın açıklaması yaptı.

"Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam, Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartının açıldığı eylemde içeride ifade verenlerin yakınları ve arkadaşları seslerini duyurmak, yalnız olmadığını göstermek için sık sık "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attılar. Basın açıklamasına geçildiği sırada, sonradan polis olduğu anlaşılan bir kişinin elinde kamerayla insanların yakın görüntüsünü aldığını gören kitle, şahsı oradan uzaklaştırmak istedi. Yaşanan kısa bir gerginliğin ardından basın açıklamasına devam edildi.

Yapılan basın açıklamasında "Başta Taksim olmak üzere her yerde eylemcilere satırlarla, palalarla saldıranları serbest bırakan devlet, Ankara'da ağızlarından salyalar akararak sokağa çıkan eli sopalı ve palalı katil sürüleri devletin gözetimi altın-

da halka saldırmaya devam ediyorlar. Faşist terör uygulamalarının sökmedi sökmeyecek, yarattığınız korku duvarlarını Türkiyeli halklar 31 Mayıstan beri süren mücadeleleriyle yıktıklarını göstermiş oldular. Buradan halkımızı Gezi olaylarında yaralanan, tutuklanan ve gözaltına alınanlarla dayanışmaya çağırıyoruz." denildi.

Basın açıklamasının ardından insanlar sloganlarla gözaltında bulunan arkadaşlarının ve çocuklarının yalnız olmadıklarını tekrardan haykırdılar.

Ailelerin bekleyişi adliye önünde devam ederken, ESP üyesi Dilek Keskin ve Tuğçe Demirhisar mahkemeye sevk edilmeden serbest bırakıldı. Mahkemeye sevk edilen 13 kişiden Halk Cephesi'nden Gamze Balcı ve Mücadele Birliği okuru Lütfiye Burcu Kara geç saatlerde tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, 11 kişi ise tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Tutuklananların isimleri şöyle: Mücadele Birliği okurları Canol Bayatbalağ ve Mithat Kavak, Halk Cephesi'nden Hicri Serviler ve Faruk Erdoğan, ESP üyesi Vedat Biçici, SGD üyeleri Atilla Dalkılıç ve Esra Ayyıldız, BDP üyesi Hüseyin Kaya, DHF üyeleri Emrah Akdağ, Cem Ekici ve Özgür Demirci.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Mücadele Birliği / İzmir

HALKLARIN ZAFERİNE ENGEL OLAMAYACAKSINIZ

İzmir'de Gezi Parkı eylemleri ile başlayan ayaklanma nedeniyle 11 kişi daha tutuklanınca, İzmir'de tutuklananların sayısı 48'e çıktı. Devletin ayaklanmaya yönelik tutuklama terörü hız kesmiyor. Mahkemeler bir iki fotoğraf karesini, gaz maskesini, baretini delil sayarak "örgüt üyeliği", "halkı isyana teşvik" iddialarıyla tutuklama kararları veriyor. İzmir merkezli daha önce düzenlenen 3 operasyonda 42 kişi gözaltına alınmış, 37 eylemci tutuklanmıştı.

15 Temmuz gecesi gerçekleşen tutuklamaların ardından 16 Temmuz günü Konak YKM önünden Sümerbank önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından sözü gözaltı sürecini anlatmak üzere gözaltına alınan bir arkadaşımız aldı. Gözaltında kendilerine su verilmediğini, tuvalete çıkarılmadıklarını anlattı. Daha sonra sözü tutuklanan Hüseyin Kaya'nın ablası aldı ve gözaltı sürecinde kardeşinin darp edildiğini söyledi. Hüseyin Kaya'nın ablası kardeşini bugün gördüğünü ve onunla gurur duyduğunu, onun arkasında olduklarını söyledi.

Ayaklanmanın başladığı günden bugüne kadar 5 kişiyi katleden, onlarca kişiyi tutuklayan, binlerce kişiyi yaralayan devlet, ayaklanmayı devrimcilerden, öncülerden kopartamayacak tarihin akışını geri çeviremeyecek. Halkların zaferine engel olamayacak. Tüm tutsaklar derhal serbest bırakılmalıdır.

Mücadele Birliği/İzmir

İZMİR GEZİ TUTSAKLARINI YALNIZ BIRAKMIYOR

31 Mayıs'la başlayan Gezi Ayaklanması'na katılanlar, cinayetleri protesto edenler hakkında, mahkemeler bir iki fotoğraf karesini, gaz maskesini, baretini delil sayarak "örgüt üyeliği", "halkı isyana teşvik" iddialarıyla başlatılan 'cadı avı' sonrasında tutuklananlar ile dayanışma için 20 Temmuz günü İzmir'de yürüyüş ve konser düzenlendi.

"İzmir Gezi Tutsaklarını Yalnız Bırakmıyor" sloganı ile başlatılan dayanışma etkinliği Alsancak İskele önünde başladı. Önde "Gezi Tutsaklarına Özgürlük" yazılı pankart, Mehmet Ayvalıtış, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım ve Ali İsmail Korkmaz'ın resimlerinin bulunduğu tabut ve resimlerinin yer aldığı bayraklar, Gezi tutsaklarının fotoğraflar ve özgürlük taleplerinin yer aldığı dövizlerle yürüyüş Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nden Gündoğdu Meydanı'na devam etti.

Yürüyüş sırasında sık sık "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gezi Tutsakları Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Kıbrıs Şehitleri Caddesi başından Gündoğdu Meydanı'na geçildikten sonra burada kurulu platformda önce İzmir Müzisyenler Derneği sahne olarak etkinlik ile ilgili olarak bir açıklama yaptı. Ardından açılış konuşmasını yapan arkadaşımız şunları söyledi :

"Dostlar, Yoldaşlar; Mücadelemiz devam edecek, aynı şekilde saldırılar da devam edecek. Devrimciler on yıllardır faşizmin saldırılarına göğüs geriyor, işçi ve emekçilerle birlikte mücadelenin bayrağını onurla taşımaya devam ediyorlardı. Bugün de böyledir. Milyonların sistemle hesaplaşması, devletin onları öncüsüz, örgütsüz bırakmak için devrimcilere saldırmasıyla karşılık buldu. Bu saldırı devrimciler nezdinde sisteme meydan okuyan halka saldırdır. Emekçi halklar bu saldırılara karşı daha önce olduğu gibi topyekun cevap vereceklerdir.

Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük ve Mehmet Ayvalıtış, Medeni Yıldırım nasıl ki mücadeleyle ölümü yenerek ölümsüzleştiler ve mücadeleyi ölümsüzleştirdiler tutsaklarımız da varlıklarıyla özgürlüğün yolunu açıyorlar.

Bugün bizleri burada toplayan gezi tutsaklarını selamlıyoruz. Onlar; dışarıda olduğu gibi varlıkları ve onurlu duruşlarıyla içeride de mücadeleye öncülük etmeye devam ediyorlar."

Daha sonra yapılan konuşmalarda, "Bugün burada tutuklu arkadaşlarımızla dayanışma için toplandık. Bugün buradan, sloganlarımızla alkışlarımızla, türkülerimizle, marşlarımızla, onlara sesimizi ulaştırmaya ve onların sesini İzmir direnişçileriyle, İzmir halkıyla paylaşmaya çalışacağız. Abdullah'ın, Ethem'in, Ali'nin, Mehmet'in, Medeni'nin hesabını sormak için meydanları doldurmaya devam edeceğimizi, tutuklu bulunan arkadaşlarımızı unutmayacağımızı bir kez daha haykıracağız".

Konser sırasında Gezi tutsaklarının zindanlardan gönderdikleri mektupları okundu, tutsak ailelerinden konuşmak isteyenlere söz verildi. Daha sonra Gurup Yelin, İsmet Şengül, Cevdet Bağca, Grup Günışığı sahne aldı. Yenikapı Tiyatrosu'nun yaptığı gösteri yanında sinevizyon gösterisinin de yapıldığı etkinlik geç saatlere kadar sürdü.

Mücadele Birliği/İzmir

KIRIKLAR'DAKİ TUTSAK GEZİ EYLEMCİLERİNDEN MEKTUP VAR

İstanbul Taksim Gezi Parkı Platformu'na

Merhaba dostlar, arkadaşlar, İstanbul... Kavganın Başkenti Merhaba...

Gazetelerden okuduk. Bizleri "kendimi ihbar ediyorum" kampanyası başlatarak yalnız bırakmadınız. Bundan kaynaklı onurlu ve gururluyuz. Bizler Gezi Parkı eylemlerinden sonra evlerine baskın yapılan ve daha sonra İzmir 1 Nolu F Tipi Cezaevi'ne gönderilen tutsaklarız. Adlarımız Emre KAPTAN, Barış BULUT, Ali HİZMETÇİ. Sizleri F Tipi zindanlardan selamlıyoruz.

Biz de burada her gün "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganını haykırıyoruz. Sesiniz sesimizdir. Asla yalnız olmadığımızı biliyoruz. Başbakan "Bizi marjinal gruplarla yalnız bırakın" dedi. Yaklaşık 4 milyon insan başbakana göre marjinaliz, ayyaşız, çapulcuysuz. Sonra "Ayaklar ne zaman beri baş oldu" dedi. Ayaklar olmadan baş ne işe yarar RTE başbakan.

Tüm Türkiye'de bulunan herkese sesleniyoruz. Dünyanın ve ülkenin bütün güzelliklerini biz üretiyoruz ve o güzelliklerden biz mahrum bırakılıyor. Demokrasi hak ve özgürlüklerimizin elimizden alınmasına ölmek pahasına asla ve asla müsaade etmeyeceğiz.

Artık uykumuzdan uyandık. Gelecek ellerimizdedir.

**HER YER TAKSİM HER YER DİRENİŞ!
TAKSİM'DE DÜŞENE DÖVÜŞENE BİN SELAM!
MÜCADELE YENİ BAŞLIYOR!**

Buca Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi

ADANA'DAN ANTAKYA'YA SELAM

17 Temmuz günü ölen canları anıp, hem Antakya Armutlu Mahallesi'ne selam gönderip eylemlerine destek vermek, hem de Armutlu ruhunu Adana'da da yaratmak için Akkapı Mahallesi'nde bir eylem gerçekleşti. Eyleme Arapların yoğun yaşadığı Mıdık, Karşıyaka, Havuzlubahçe gibi mahallelerden, Atatürk Parkı forumu katılımcılarından ve bir çok devrimci-demokrat yapılardan destek geldi.

Eylem saat 21.00'de Cemil Nardalı Konağı'nın önünde başladı. Yürüyüş ilerledikçe kitlelilik ve coşku artıyordu. Akkapı Mahallesi'nin çıkışında polis barikatı ile karşı karşıya gelindi; yürümek isteyen kitleye polis ses bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Biraz geri çekilen kitle, barikat kura kura yeniden ilerledi. Polis ilerleyen saatlerde tekrar saldırıya geçti. Ama bu kez bir önceki gibi saldırdığı bölgeden kolayca çıkamadı. Deneyim kazanan kitle, akreplerin girdiği ara sokaklara barikatlar kurmuştu. Bunu beklemeyen akrepler sokağa girdikleri anda taş yağmuruna tutuldular. Ve geldikleri yoldan geri çekilmek zorunda kaldılar. Barikatları daha rahat aşan tomaları ise ilerledikleri caddede yolun her iki tarafında park edilen geniş araçlar bekliyordu. Yolda sıkışan her iki toma da taş yağmuruna tutuldu. Ve akrepler gibi aynı şekilde geldikleri yoldan hızlıca geri dönmek zorunda kaldılar.

Bu yenilginin ardından polis mahalleden geri çekildi.

Saatler artık gece yarısını gösteriyordu. Kitlenin yorgun düşmüş olması nedeniyle, bir saatlik yolu yürüyüp geri gelmek çok zor olacağından, hem de polisin ileride saldıramaması ihtimalini hesaba katarak bugünlük yürüyüşe devam etmeme kararı alındı. Ancak ertesi gün için aynı saatte yürüyüş çağrısı yapıldı.

Damlardan barikatlar için koltuklar, sineklikler, kazanlar fırlatan Akkapı halkı, evlerini eylemcilere açtı; gece geç saatte evlerine dönmesi gerekenleri evlerine kadar götürdü.

18 Temmuz günü Adana'da yüzlerce kişi yine sokakta idi. Şeyh Cemil Nardalı Caddesi üzerinde bir araya gelen halk buradan Atatürk Parkı'na yürüyerek cinayeti protesto etmek istedi. Yürüyüş için, Şeyh Cemil Nardalı Konağı önünde biraraya gelen kitle, "Taksim'den Armutlu'ya Direniş Sürüyor Kavga Büyüyor" ve yaşamını yitirenlerin resimlerinin üzerinde bulunduğu "Akkapı Halkı Sizi Unutmayacak; Unutturmayacak. Biz Aslında Siziz. Katil Zulümcü AKP İktidarına Son" pankartları açtı.

Daha sonra yürüyüşe geçen kitle sık sık, "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam", "İsyan Devrim Özgürlük", "Armutlu Halkı Yalnız Değildir", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Polis Simit Sat Onuruna Sahip Çık" ve

"Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları attı. Çevrede bulunanlar da alkışlarla destek verdiği kitlenin önü, yüzlerce çevik kuvvet, TOMA ve akrepler tarafından kesildi. Yürüyüşe "izinsiz" ve "kanuna aykırı" olduğu iddia edilerek izin verilmeyeceği yönünde yapılan anonslara, kitle polise sloganlarla karşılık verdi.

Yapılan görüşmelerin sonuçsuz kalması ve kitlenin kurulan barikatın üzerine doğru yürümesi üzerine polis tazyikli su, gaz bombası ve yaralama etkisi bulunan füyeler ile kitleye saldırdı. Kitle de kendini taş, ses bombası ve cam şişeler ile savununca çatışma çıktı. Bir anda savaşı alanına dönen cadde üzerinde söktükleri kaldırım taşları ile birçok yerde barikat kuran kitle, yaktıkları ateş etrafında toplanarak sık sık "Hükümet İstifa" sloganları attı. Bunun üzerine TOMA araçları ile kitleye bir kez daha saldırdı; 9 akrep sirenlerle kitlenin içine hızla girdi. Defalarca denen bu duruma tepki gösteren mahalle esnafı, Akreplerin önünü keserek, sandalye, tekme ve yumruklarla araçlara vurarak tepkisi gösterdi.

Sabaha kadar devam eden çatışmalarda yaklaşık 11 kişi yaralandı; gözaltına alınanlar oldu.

AKKAPI'DAN ATATÜRK PARKI'NA

17-18 Temmuz günlerinde Armutlu Direnişini selamlamak için Adana Akkapı Mahallesi'nden Atatürk Parkı'na yürümek isteyen halk, iki gün boyunca polisle çatıştı ve gece geç saatlere dek süren çatışmalarda mahalleyi kazandı.

Akkapı Mahallesi'nde 19 Temmuz günü gerçekleştirilen forumda alınan kararlar, 21 Temmuz Pazar günü saat 18.00'de mahalle içinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca "Armutlu'ya Selam Direniş Devam", "Her Yer Armutlu Heryer Direniş", Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu ve araçlara binilerek Atatürk Parkı'na geçildi. Orada bekleyen kitle ile sloganlarla buluşulduktan sonra parkta bir süre sloganlarla beklendi, oturma eylemi yapıldı ve basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada iki gün boyunca mahallede gerçekleşen polis terörü teşhir edildi. Direnişin sona ermediği, son sözü daha halkın söylemediğini ve zafere kadar devam edileceği söylendi ve Akkapı Mahallesi'nin "Akkapı'daki polis ablukasının kaldırılması, gözaltılar ve tutuklamaların serbest bırakılması, katledilenlerin faillerinin bulunması ve yargılanması, Taksim Gezi Parkı taleplerinin kabul edilmesi" talepleri dile getirildi.

Açıklamanın ardından mahallede eylemlerin forumlarla sürdürüleceği çağrısında bulunuldu ve eylem sona erdi. □

ÖZGÜR YILDIRIM ANLATIYOR...

Gezi eylemlerine neden katıldın? O haftalar boyunca neler hissettin?

31 Mayıs sabahı Gezi Parkı'na saldırı haberlerini öğrendim. Ve akşam saat 19.00'da Taksim'e eylem çağrısını öğrendikten sonra, Taksim'e gitmeye karar verdim. Tabii bu Gezi eylemlerine 31 Mayıs'dan önce basın açıklamalarına gitmiştim. Ama bu sefer işin rengi değişti ve devlet faşist yüzünü göstererek terörünü estirmeye başladı. Bu olanları duyup, bir insanın yapılan bu çağrıya gitmemesi beklenemezdi. Gezi Parkı nedeniyle başlayan bu eylem, bir halk ayaklanmasına dönüştü. Teorik olarak sürekli ifade edilen "Türkiye bir devrime gebe" lafı pratik olarak yaşamda hayat buldu ve biz 90'lı gençlere karşı olan umutsuzluk yerini büyük ve inatçı bir umuda bıraktı.

Gözetlence nasıl alındın?

6 Temmuz günü yoğun gazdan kendimi korumak için Rumeli Han'a sığındım. Tabii orada tek başına değildim. 21 kişi handa gözetlence alındık. Handa ki C bloğun 6. katına sığınmıştık. Polisler özel olarak hazırlanıp, Rumeli Han'ın kapılarını kırıp içeri girdiler. Hepimize saldırıp hanın merdivenlerinden aşağı yuvarladılar. Ama hiç kimse orada polise karşı geri adım atmamaya cesaretini ve bu mücadelede haklı taraf olduğunu gösterdi. Daha sonra, o gün alınan 59 kişi Vatan Emniyetinin nezarethanesine koyulduk.

Cezaevine götürüldüğünde siyasi olduğunuzu ve siyasilerin arasına gitmek istediğinizi söylediniz mi? Veya neden adli koğuşa konulduğunu biliyor musunuz?

Siyasi olduğumu söyledim, ancak bana Metris'de siyasi tutsakların olmadığı söylendi. Gezi'de alındığımız zaten biliniyordu, ama bizim adli suç işlediğimizi yani polise mukavemetten geldiğimizi söyleyip bizi adlilerin yanına koydular.

Orada yaşadıklarınızı kısaca bize de anlatır mısınız?

Götürüldüğüm koğuştaki cinayete teşebbüs, hırsızlık gibi suçlar işlemiş kişiler vardı. Ve bu kişiler AKP ve MHP çizgisindeki insanlardı. Bun-

dan dolayı bana karşı bir konumda bulunuyorlardı. Gezi eylemlerinden ötürü geldiğim için sürekli olarak beni can güvenliğim konusunda tehdit ediyorlardı ve Gezi eylemlerine katılan insanlara hakaretler ediyorlardı. Kendilerince şaka olduğunu söyledikleri, ancak büyük sıkıntılar yaşatacak şeylerde bulunuyorlardı. Örneğin ilk gece ben uyurken ayak parmakları arasına kağıt konularak yakılmaya çalışıldı ve neredeyse neversim tutuşacaktı. İkinci gece yine ben u-

yuduktan sonra burnumu sigara ile hafifce yaktılar. Daha sonraki günlerde ise beni yattığım ranzanın üst katında, döşegimi hızlıca çekerek beni yere düşürüp kaçtılar. Ve en son, nedenini anlamadığım halde sahurdan sonra bana saldırıldı.

Faşist devlet bize istediği gibi işkence yapamayınca bunu adli suçlular ile yapmaya çalıştı.

Senin dışında 7 Gezi tutsağı daha vardı, ilk kez orada tanıştınız değil mi? Onlarla iletişiminiz nasıldı, bu saldırılar baskılar karşısında ortak tavır sergileyebiliyor muydunuz?

Biz 8 Gezi tutsağı ilk defa orada tanışmıştık. Aramızdaki dayanışma gayet iyiydi. Ancak koğuştaki yaşadığımız baskılarda ortak tavır sergileyemedik. Ancak ortak tavır sergileyebilseydik bu saldırıları çok daha iyi göğüsleyebilirdik. Bizler için de bu bir deneyim oldu.

Cezaevinde bu saldırılarda öleceğinizi ya da her şeyin bittiğini düşündün mü hiç, bu her şeyin sonu diye düşündün mü?

Biz 90'lı gençler umut dolu ve inatçı bir gençliğiz, o yüzden bir an bile her şeyin bittiğini düşünmedim.

Tahliye olduğunuzu duyunca ilk ne hissettin?

Aslında bir şey hissetmedim. Tutuklandığımda da durumu gayet normal karşıladım, tahliye haberinde de çok sakindim. Bu ayaklanmanın bir tutsağı olmak da, dışarıda bunun için savaşmak da çok onurlu bir duygu yarattı bende.

Biz de sizinle-sizinle gurur duyuyoruz ve sohbet için teşekkür ediyoruz.

“DÖRT ÖRGÜTLÜ DAVA”DA KARAR

Kamuoyunda “Dört Örgütlü Davası” olarak anılan davada sona gelindi. Bilindiği üzere, 20 Ocak 2011 tarihinde Ankara Demetevler Parkı'nda gezen beş öğrenci gözetlence alınmış ve bu gözetlence alınmış burjuva medyada “Ankara'da Kaos Timi”, “Dört Örgüt Birleşti, Üniversiteleri Kana Bulayacaklar” üst başlıklarıyla servis edilmiş ve 23 Ocak 2011 günü, gözetlence alınan Didem Ezgi Serap, Uğurcan Soybelli, Rıdvan Akbaş, Ali Haydar Yıldız ve Mücadele Birliği Okuru Yusufcan Yıldırım tutuklanarak cezaevine gönderilmişti. Yaklaşık bir yılı bulan tutukluluğun ardından Yusufcan Yıldırım, Ali Haydar Yıldız ve Rıdvan Akbaş ilk celsede; Uğurcan Soybelli ve Didem Ezgi Serap da ikinci celsede tahliye edilmişlerdi. Aradan geçen uzun zamanın ardından açılan dava 16 Temmuz 2013 tarihinde 11. celsede karara bağlandı. Karara göre:

Uğurcan Soybelli ve Didem Ezgi Serap silahlı terör örgütü üyesi olmak suçundan 8'er yıl; ruhsatsız bıçak taşımak suçundan 13 ay 10'ar gün hapis ve 3200 TL para cezasıyla,

Mücadele Birliği Okuru Yusufcan Yıldırım, evinde Mücadele Birliği Dergisi'nin farklı sayılarının “ele geçirilmesi” nedeniyle terör örgütüne bilerek ve isteyerek yardım etmek suçundan 2 yıl 1 ay hapis cezasıyla cezalandırıldı. Ali Haydar Yıldız ve Rıdvan Akbaş ise beraat etti.

Faşizmin yargılamaları da, zindanları da, terörü de bizleri mücadelemizden asla alıkoyamayacaktır.

Gezi eylemleri sırasında tutsak edilmiş, sonra serbest bırakılan Yusufcan Yıldırım'ın annesi ve kızkardeşi de bir açıklama yaparak “Karardan da anlaşılacağı gibi okuyan, sorgulayan ve düşünen gençlere tahammül edemi-

yorlar. Bu gençler terör örgütü üyeliği suçlamalarıyla yargılandılar ama yaptıkları ya da içinde buldukları bir olay yok. Tamamen “biz bunları yatırdık, mahkum edelim” tavrıyla verilmiş bir ceza.

Bugünlerde de bunun örneklerini görüyoruz. Bu gençler polisin arkasından palalarıyla, sopalarıyla insan avına çıksalardı, şimdi dışarıda normal hayatlarını devam ettireceklerdi. Ama öyle görünüyor ki hem haksız ve hukuksuz bir şekilde cezalandırıldılar, hem de bundan sonra birilerini gözetlence almak istediklerinde ilk bu gençleri alacaklar. Gezi olaylarındaki gözetlence ve tutuklamalar da bunu gösteriyor. Bu hukuktan yoksun yargılamaları ve suçlamaları kesinlikle kabul etmiyoruz. Aileler olarak çocuklarımızın, arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin sonuna kadar yanlarında olduğumuzu herkesin bilmesini istiyoruz.” dedi.

Ankara Mücadele Birliği Platformu

8 TEMMUZ'DA POLİSİN VURDUĞU KENAN YILDIZ ANLATIYOR

Taksim Dayanışması, 8 Temmuz Pazartesi günü yeni bir eylem için herkesi Taksim'e davet etmişti. Bu eyleme katılan Kenan Yıldız, gözüne isabet eden bir mermi ile yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Ertesi gün hastaneden çıkan Kenan Yıldız ile bir söyleşi yaptık. 29 yaşında bir işçi olan Kenan'la çalıştığı börekçide buluştuk ve sohbet ettik. Eyleme Kenan ile birlikte katılan ve işyerinde birlikte çalıştığı, "abla"sı Yasemin de yanımızdaydı. Yaşananlara bire bir tanıklık ettiği için anlatacak çok şeyi vardı.

Merhaba, dün Taksim'deydiniz. Neden Taksim'deydiniz?

Yasemin: Gezi Eylemleri başladı başlayalı biz hep gidiyorduk Taksim'e zaten. Orada o mücadeleyi görüp de burada kalmak olmuyor, yapamıyorsun. Olaylara destek vermek istiyoruz dolayısıyla, elimizden geldiğince orada bulunuyorduk. Sonra Gezi Parkı açıldı-kapandı, biz de bunun için eylem olunca biz de gittik. Önce Divan Otelin orada buluştuk, sonra aşağıya doğru indik, İmam Adnan Sokak'ta bir olay oldu, oraya baktık. Bir adam silahını çıkardı, eylemcilerle tartışmaya başladı. Silah sıkınca biz korktuk aşağı doğru koşmaya başladık, yanımda kızım da vardı, 17 yaşında, o bir ara düştü, biz panikledik. Sonra tekrar yukarı çıkmadık. Oda-kule taraflarında bir saldırı vardı, dumanlar yükseliyordu, bir şeyler olduğunu anladık, ara sokaklardan onların yanına gitmeye çalıştık. Sesler yükseldi, sloganlar atılıyordu, Akrep geldi, biz yeniden koştuk.

Kenan: İşte onlar kaçtı, ben koşmadım, ne oluyor diye başımı çevirdim, o sırada gaz bombası gözüme geldi.

Yasemin: Ben kızım kaçamaz diye önden gidiyordum, sığınacak bir yer yoktu. Bir duvarın arkasına sığındık kızımınla, arkama baktım Kenan yok, Kenan, Kenan diye seslendim, orada yerde yaralı biri yatıyor. Tam seçemedim, eylemcilerin hepsi üzerine doğru koşunca ben o olduğunu anladım. Hemen koştum yanına, kilitlemiş, eli yüzünde, bacaklarını karnına çekmiş, ayıramadık onu, düz sırtüstü yatıramadık. Orada bir çocuk vardı, kucağına aldı o şekilde, o panik anında ne

yapalım bilemedik, polis İstiklal'de. Onların üzerine doğru yürüdük, belki yardım ederler diye, ama polis mermi ata ata üzerimize geliyordu. Yan taraftan seslendiler "polis plastik mermi atıyor, ne yapıyorsunuz, gelin bu tarafa". Çocuk tekrar Kenan'ı kucakladı, bir apartman girişine girdik, orada da çok yoğun gaz vardı. Kenan o anda kendinde değildi zaten, hiç tepki vermiyordu, bayılmıştı. Bu sırada bağırışlar dışarıda, doktor, doktor diye. Daha üç dakika geçmemişti ki doktor geldi. Hemen ilk müdahaleyi o yaptı. Kenan gözünü tutmuş bırakmıyordu. Plastik mermi ile vurulmuş ve içinden kırmızı boya çıkmıştı. Kenan'ın elinden sızan kırmızı boyayı görünce çok korktum, gözü çıktı sandım. Herkes başında bekliyordu, fotoğraflarını çektiler. Doktor gelince gözünü açtırdık. Gözü sağlamdı, gözünün kenarına gelmişti, (göz bebeği ile burun arası) doku parçalanmış orada. "Gözünde bir şey yok ama doktora götürmeniz lazım" dediler. İlk yardım yaptılar. Doku yapıştırıcı bir merhem varmış, onu sürdüler hemen, ardından bir kadın doktor daha geldi, o da baktı. Sonra bir taksi durdurmak istedik, eylemci olduğumuzu görünce durmadı. İkinci taksi geldi, ona bindik. Sağlıkçı bir arkadaşımızı aradık yolda. "Hangi hastaneye götürebiliriz, nereye giderse gözaltına alınmaz" dedik. Alman Hastanesi ve Amerikan Hastanesine götürebileceğimizi söyledi, Alman Hastanesi'ne gittik. Üzerimde para yoktu, taksiciye işyeri adresimi verdim, gelip oradan parasını alabileceğini söyledim, "lafı olmaz, ben de sizin gibiyim, istemem, için rahat olsun" dedi. Hastaneye girdik, ilk yardımın sokakta yapıldığını söyledim. Doku yapıştırıcı kullanıldığı için yara kaynamış, kanama olmamış. Doktorlar "korkulacak bir şey yok" dediler. Bayağı iyi ilgilendiler. "Göz kaybı ya da görme kaybı olmayacak, ama merminin geldiği yere kan toplanmış, ağrı yapacak 10 gün kadar. Ama çok ucuz atlatmış" dediler. Görme kaybından korkuyorduk. İlk baktığımda bazı harfleri falan göremedi, tomografi çektirdik, sorun yoktu. Ama kontrole gitmesi gerekiyor.

Kenan: Aşağıya doğru bakamıyorum, aşağı bakınca çok ağrı oluyor.

İlk vurulduğunda, mermiyi ilk hissettiğin anda ne düşündün ya da ne hissettin?

Kenan: Hiç bir şey hissetmedim. Bir ağrıya elimle gözümü, kafamı tuttum, sonra da başka bir şey hissetmedim. O sırada koşuyordum zaten. Koşmaya devam etseydim arkam dönük olsaydı arkadan kafama gelecekti direk. Ama durdum ve başımı çevirdim, gözüme geldi.

Nişan alındığını falan gördün mü?

Kenan: Başımı çevirdim, direk başıma gel-

di; nişan alıyorlardı resmen.

Benim aklıma artık soracak bir şey gelmiyor, sizin söylemek istedikleriniz var mı?

Kenan: Benim anlatacağlarım bu kadar.

Yasemin'in kızı: Ben de oradaydım, vurulduğumu anladığımızda herkes doktor, doktor diye bağırdı. Doktor geldi, pansuman yaptı.

Yasemin: Bir ara bir kitapçıya sığınmıştık. Gözaltına alınmayalım diye bizi üst kata çıkardılar. Bu sırada dışarıdan kadın çığlıkları, haykırışları geliyordu. Vuruyorlar mıydı, gözaltına mı alıyorlardı göremiyorduk ama çok dehşetli kadın sesleri geliyordu. Hastanede iken de barodan olduğunu söyleyen bir avukat geldi. Biz güvenemedik. Kimliğini göstermesini söyledik. Kimlik gösterdi ama parmağını ismin üzerinden çekmedi, ısrar ettiğim halde çekmeyince şüphelendim. "Nereden haberiniz oldu" dedim, "biz buralarda dolaşıyoruz zaten" dedi. Sonra avukatımızdan bunun doğru olduğunu öğrendik ama o şüpheli davranışından dolayı güvenemedik. Kenan da fazla bilgi vermedi hakkında. Bu saldırıyla ilgili rapor aldık ve suç duyurusunda bulunduk. Yarınki kontrolden sonra bir rapor daha almamızı istedi avukat. Bu saldırının peşini bırakmayacağız.

Gezi Parkı üzerine daha uzun süre sohbet ettik Yasemin ve Kenan'la. Kenan, eğer gözünü kaybetmiş olsa, bir daha iş bulmasının mümkün olmayacağını söylüyor. Memleketteki ailesinin kendisiyle ilgili haberi duyduklarında paniklediklerini, kendisinin de muayeneden sonra memleketine gideceğini söylüyor. Sonra da Taksim Ayaklanması'nın ilk günlerinde yaşadıkları çatışmaları anlatıyor. Yasemin de Gezi Parkı'nın içine ilk saldırı olduğu sırada orada olduğunu, merdivenlere en yakın mesafede olduğu için hemen polis saldırısıyla karşı karşıya kaldığını ve uzaklaşmaya çalışırken yaşadığı olayları anlatıyor. Ve evet, gülüyorlar.

Taksim'deki "palalı saldırgan"dan bahsediyoruz. Çalıştıkları börekçinin de camı kırık. Kendi işyerlerinin de çatışmalarda zarar gördüğünü, ama bu hasarın çoğunun polis tarafından yapıldığını anlatıyorlar. Yasemin, "İstiklal'de gözlerimle gördüm polis vurarak Garanti Bankası'nın camını kırdı" diyor "ve bunlar hep bizlere mal ediliyor". Palalı saldırganın gerçekten oradaki bir esnaf olduğunu, gözaltına alınış ve bırakılışını tanıdıklar vasıtasıyla öğrendiklerini anlatıyor.

Konu konuyu açıyor. Saatin ilerlemesi nedeniyle ikisine çok teşekkür ederek sohbetimizi bitiriyoruz. □

39- Bizde olan “olaysız tarih” değil, yani olaylar bakımından durgun, çorak, yoksul bir tarih olmayıp, olaylar temelinde, hem de son derece zengin ve yoğun olaylar temelinde oluşan bir tarihi gelişmedir. Halkın eylemleriyle ilerleyen tarih.

40- Devrimin yükselen bir çizgide ilerlemesi sürüyor. İşçi ve halk eylemleri bir süreden beri kendi üst biçimlerine doğru çıkma eğilimi ve yönelimi gösteriyordu. Eylemler, sokak gösterileri giderek sınırlı ayaklanma biçimini almaya başladı. Ve en sonunda 31 Mayıs’ta genel halk ayaklanmasına dönüştü. Bu büyük isyan, bu başkaldırı, bu ayaklanma, ürünleri ve yapıtları olarak park forumları, halk meclisleri, halk komitelerini yarattı. Böylece devrim, örgütlere dayanarak büyümesine devam etti. Halkın toplumsal hareketinin bu çizgisi devrimin halk eylemine dayanan yükseliş çizgisidir.

41- Taksim’de, Gezi’de oluşturulan komün ve birçok kentte, semtlerde ortaya çıkan ortak tartışma forumları, halk örgütlenmeleri, kitle örgütlenmelerinin yeni toplumsal ve örgütsel biçimleridir. Halkın ve devrimin ortak dehasının, yaratıcılığının ürünleridir. Kitlelerin kendi özgür iradeleriyle katıldığı, doğrudan demokrasinin

örnekleridir. Devrim bu ortak deha tarafından geliştiriliyor, zenginleştiriliyor ve gerçekleşeceği noktaya doğru götürülüyor.

42- Devrimci komünizm, ayaklanma başladığında, güçlü araçlarla, güçlü örgütsel yapıya ve geniş kitlelerle sıkı bağlara sahip değildi. Devrimci bir parti, koşulların tamamen lehte olduğu, yeterince güçlü olduğu ve güçlü araçlara sahip olduğunda savaşa girmesi gibi bir durumun doğmasını beklemeyiz. Tarih kendi çelişkileri içinde ilerler. Dış koşullar bizi beklemeyiz, kitleler de ayaklanırken, bize sormazlar. Burada yapılması gereken, mevcut güç, yetenek kapasite ve ilişkiyle en iyi sonucu almaktır. Ve buradan çıkarılan derslerle sonraki savaşıma hazırlanmaktır.

43- Burjuva muhalefetin çeşitli gruplarıyla ayaklanmada yer alması, sanki bu mücadele sınıf savaşımı temelinde yürümüyormuş gibi bir görünüm yarattı. Fakat işçiler gösterilerde kendi istekleri, kendi sloganları ve kendi sınıf araçlarıyla yerini alınca yaratılmak istenen görüntü çok çabuk dağıldı. Şu apaçık bir olgudur: Semtlerde, emekçilerin katılımı, ağırlığı ve rolü belirleyici olmuştur. Gerek semtlerde ve gerek her tarafta ve genel olarak ayaklanma, esas olarak ezilen ve sömürülen sınıf-

ların kendilerini ezen sınıfa karşı açık bir başkaldırısıydı, sınıf savaşımının yüksek bir ifadesiydi.

Sosyalizmin, isyan eden ve başkaldıranlar üzerindeki etkisi çok açıktır. Komünist işçilerin etkin olarak yer alması, proleterlerin siyasal gücünün aktif mücadelesi, sosyalizmin etkisinin kanıtlarıdır. Sadece bizde değil, dünyada işçilerin, halkın ayaklanmalarında, isyanlarında sosyalizmin etkin rolünü görmek mümkündür.

44- Gösterilere katılan, barikatlarda yer alan, çatışmalarda bulunan halkın eğilimi, istemleri, hedefleri çok nettir: Gerçek özgürlük, tam demokrasi ve toplumun yeniden örgütlenmesi. İstemler devrimci içeriğiyle, burjuvazinin sınıf egemenliği ve faşist devletle çatışma içindedir. Halk kitlelerinin istekleri, eğilim ve yönelimiyle, statükonun çatışması pratik yansımaları devrimci ayaklanmada gösterdi.

Küçük burjuva unsurlar, çevreler, yığınların taleplerinin devrimci ucunu “aşırır” yönlerini törpülemek, ılımlılaştırmak ve burjuvazinin kabul edebileceği çerçeveye çekmek için çok uğraştılar. Fakat halk yığınlarının gelişen devrimci dalgası karşısında sonuçsuz kaldılar. Ayaklanmanın devrimci niteliğini derinleştirmek için mücadele edeceğine bu devrimci niteliği yumuşatarak, toplumsal hareketi burjuvaziyle, siyasal iktidarla uzlaşma zeminine çekme çabasına giriştiler. Ancak çelişkilerin keskinliği, çatışmanın şiddetli olması, tüm bu girişimleri etkisizleştirdi.

45- 31 Mayıs’taki halk kitlelerinin sosyal hareketine yarım ağızla “ayaklanma” diyen uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistleri de oldu. Fakat onu gerçek devrimci içeriği ve devrimci sonuçlarıyla bütünlük içinde ele alacaklarına, ayaklanmayı “direniş” düzeyinde tanımlayarak, yani onun gerçek devrimci niteliğini bozarak kabul ettiler.

Ayaklanmayla devrimin bağına kopararak halk yığınlarının büyük toplumsal hareketine yaklaştılar. Leninist Parti’nin u-

ÇEK-AL

zun süredir orta-ya koyduğu, devrimci durum, isyan ve ayaklanma hakkındaki görüşlerini kopya ederek, somut duruma sığ biçimde uyguladılar. Bu yüzden, hareketin gerçek devrimci niteliğinin derinlikli, bütünlüklü bir kavranışını sergileyemediler.

Bazıları, yine Leninistlerin devrimin güncelliği üzerine olan düşüncelerini “aşırarak” kendi görüşlerinin arasına yerleştirdiler. Ne ki, devrim sorununa ne kadar yüzeysel ve ciddiyetsiz yaklaştıklarını da göstermiş oldular. Devrim, bugüne değin süren olayların akışında, isyanlarda, iç savaşta ve en son genel halk ayaklanmasında gelişiyor. Devrimi güncelleştiren bu olgulardır. Toplumsal ve siyasal olguların dışında ele almak, devrimin gelişimini hiç anlamamaktır.

46- Ezilen sınıfların toplumsal hareketi gücünü sokaktan alıyor. Sokaklar, örgütlü emekçi hareketinin kendini gösterdiği alandır, savaşım meydanıdır. 31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden ayaklanma, sokağın, yani eylem sahasının toplumu alt üst eden gücünü çok etkileyici biçimde her insana gösterdi. Artık hiçbir çalışan, hiçbir emekçi, halktan hiç kimse sokağa inmeden sorunları çözebileceğine inanmaz. Sınıf mücadelesinin gidişi, sokakta, savaş alanında belirleniyor.

47- Gösteriler devam ederken, siyasi iktidar, halka karşı alacağı önlemleri açıkladı: Polisin gücü arttırılacak. Bu karar, devletin yeni halk ayaklanmalarına nasıl hazırlandığını gösteriyor. İktidarın elinde büyük bir devlet gücü, asker ve polis gücü olmasına rağmen, halk kitlelerine boyun eğdirememiştir. İnsanlar, yapılan şiddetli saldırılara karşın sokaktan çekilmemiştir. Tersine kitleler daha büyük bir öfkeyle sokağa, alanlara ve barikatlara koşmuştur. Artan saldırılardan sonra, sokağa henüz inmeyenler de eylemcilere katıldı. Gösteriler kısa sürede büyüdü ve tam bir eylem dalgasına dönüştü. Açık olarak görüldü ki,

devletin, siyasi iktidarın, sermayenin baskıları, sokağa çıkan, gücünü birleştiren, dövüşen devrimci insanlar üzerinde bir sonuç getirmiyor. İktidar gücünü elinde tutanlar, halka karşı savaşta başarısızlığa uğramıştır. Her yeni saldırı, halk yığınlarının daha sert tepkisi ve eylemleriyle karşılaşacaktır.

48- İktidar, kendince devletin baskıcı yapısını güçlendirerek, kamu harcamalarını arttırarak, işçi ve halk hareketine karşı önlemler aldığını sanıyor. Oysaki aldığı tüm bu önlemler kitlelerin toplumsal hareketini iyice şiddetlendiriyor. Çünkü devletin tüm giderlerinin, bütün kamu

harcamalarının asıl kaynağı halk kitleleridir. Her yeni devlet harcaması, halkın sırtına yeni mali yük bindirecektir. Yeni maddi yük ise emekçilerin sefaletinin derinleşmesi, işsizliğin artması, yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi demektir. Genel durumunun kötüleşmesi ise burjuva toplumsal sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve sömürücülerin ve sömürülen yığınların arasındaki çatışmaların derinleşmesi anlamına gelir. Bu baskı gücünü ve maddi temelini yıkmak için daha büyük ve daha devrimci halk eylemlerini gündeme getirir.

49-Kapitalistler nasıl ki, her grevde sonlarını görürlerse, devrimci bir halk ayaklanmasında da bu sonun ne kadar yakın olduğunu görürler. Bu nedenle, halk ayaklanmasını önlemek eğer mümkün değilse, patlak veren ayaklanmayı, her araca, her yola başvurarak ve tüm kuvvetlerini kullanıp bastırmak, onlar için

yaşamsal bir sorundur. Ama tekeli sermaye, toplumsal hareketi yalnızca şiddetle, devlet gücüyle engelleyemeyeceğini uzun yılların pratiğinden öğrenmiş durumdadır. Bu yüzden, 31 Mayıs'ı takip eden günlerde, ayaklanmacılarla bir uzlaşma yolunun bulunması gerektiğini söyledi. Burjuvazi genel maddi çıkarlarını tehlikeye atmak istemez. Buradan da anlaşılacağı gibi toplumsal uzlaşma burjuvazinin maddi çıkarlarına uygun düşer.

50-Emekçi ve sömürülen sınıflar başkaldırdıkça, burjuvazi o çok eski parolayı yeniden öne çıkarttı: “Mülkiyet, aile, din ve düzen”. Halka yönelik saldırılar bu pa-

rola altında yapılıyor. Türkiye’de de siyasi iktidar aynı şeyi yaptı, bu eski burjuva işaret altında saldırılarını artırdı, tüm araçları harekete geçirdi, statükoyu korumak için kararlılık gösterisinde bulundu. Ne var ki; işçilerin, emekçilerin, halkın birliği, eğitim, kültür ve bilinç düzeyi öyle bir noktaya ulaştı ki, bu eski yöntemler, kitlelerin devrime doğru ilerleyişini artık durduramaz. Tarihin çarkı geriye çevrilemez.

51- Proletaryanın sınıf konumunun, sınıf mücadelesinin ve tarih sahnesine bağimsız bir güç olarak çıkmasının bir yansıması, bir ifadesi olan devrimci fikirler geniş kitleleri etkiliyor. Komünizmin devrimci fikirlerinin kitlelerde ne denli derin bir etki yarattığı ayaklanma günlerinde açıkça görüldü. Bu etkiyi park forumlarında da gördük. Şurada burada başka görüşler de ortaya atıldı. Fakat devrimci görüşler, hep daha öndeydi. Toplumun dönüştürülmesini hedefleyen devrimci düşünce halk kitleleri içinde bu çekim merkezini oluşturuyordu.

Ayaklanma bu etkiyi artırdı, geniş kitlelere taşıdı ve güçlendirdi. Burjuvazi, komünizmin emekçileri, gençliği, kadınları etkilemesini önlemek için tüm baskı ve yasak yöntemlerine başvurdu. Fakat ayaklanma konan tüm bu engelleri yıkıp geçti. Bugüne dek devrimci güçlerle bir araya gelemeyen insanlar, çatışmalarda yan ya-

na oldular. Komünal yaşam kurdular, forumlarda tartıştılar ve kolay kolay kopmayacak bir ilişki kurdular. Burjuvazi ve siyasi iktidar, yaratılan bu devrimci atmosferin diğer kitleleri etkilememesi ve kendi etkisindeki yığınların kendi denetimleri dışına çıkmaması için hemen harekete geçti. Bugüne kadar olduğu gibi gericiliğe, milliyetçiliğe, şovenizme vb. başvurdu. Ama artık tüm bu çabaları işe yaramıyor. Burjuva toplum çözülüp dağılıyor. İnsanlar kendi aralarında ilerici, devrimci, hümanist yeni bir ilişki kurdular. Artık bunun öncesine dönmeyecekler. Yeni bir gelecek için yola çıkmıştır. Ve her gün yeni yeni insan grupları bu harekete katılacaktır.

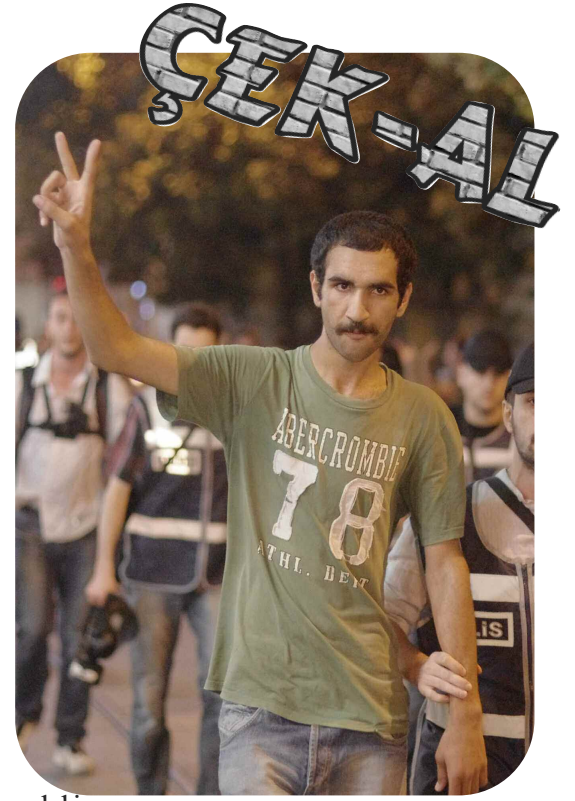
52- Çalışanlar, gençlik, kadınlar, halk kitleleri açısından, özgürlükleri ne denli genişletirse genişletsinler, bu özgürlükler, burjuva toplum çerçevesinde yine de sınırlı, eksik, gelişmemiş ve denetimli olacaktır. Buradan özgür insanların oluşturduğu yeni birliğe, demokrasinin en olgun ve tam olarak uygulandığı sosyalizme varmak için toplumsal ilişkilerde nitel bir değişim, devrim gerekiyor. Yani varolan mevzilerin niceliği artırılarak geleceğin özgür bireyler toplumuna varılmaz. Komünizme, ortaya çıkan hareket alanını genişlete genişlete varılması tezi, oportünist sosyalizmin tezidir. 31 Mayıs, halkın yeni bir geleceğe devrimci savaşımıyla, devrimle varmak biçimindeki isteklerinin, eğilim ve yönelimlerinin apaçık ifadesidir.

53- Gözü parlamentodan başka bir şey görmeyen reformistler, ayaklanmanın

toplumda yaptığı derin etkiyi sandığa, seçimlere, parlamentoya nasıl yansıtırız diye düşünce geliştirmeye başladılar. Parlamento budalalarının devrimci bir hareketten çıkardıkları sonuç bu. Onlar böylece bu toplumsal hareketten hiçbir şey anlamadıklarını tanıtlamış oldular. Devlet güçleriyle günlerce çatışan insanların amacı, burjuva parlamentosuna taze güç taşımak, onu yenilemek değil, tersine, parlamento da içinde devlet egemenlik sisteminin baskıcı, sömürücü niteliğini açığa çıkartmak, geniş kitleleri devletin yıkılması mücadelesinde birleştirmek. Kısacası başka bir dünyanın başka bir ilişki biçiminin olanaklı olduğunu göstermektir.

Parlamento ahmakları bilmiyor ki, burjuvazinin amacı, bugünkü sistemden uzaklaşan, başkaldıran, devrime yönelen kitleleri, parlamentoya çekerek bu yolla yeniden yönetir duruma gelmektir. Burjuvazi, parlamento yoluyla halk yığınlarının isteklerini yönetmek ve denetlemek istiyor.

54- Kahramanlık çağının kapandığını söyleyenler, 31 Mayıs'a ve Haziran'a bakınlar. Yoğun saldırılar altında barikatlara, sokaklara koşanlar, bu çağın sürdüğünü gösterdiler. Barikatlar orada burada toplanan derme çatma malzemeler üzerinde değil, başkaldıranların cesareti üzerinde kuruluydu. Gösterileri sürdürmek, kent merkezlerine, alanlara yürümek için ortaya konan yürekli davranış, toplum üzerinde derin bir etki yarattı. Ortaklaşa ve insanca bir gelecek, halk kitlelerinin yü-

rekli davranışları, kahramanca girişimleriyle kurulacaktır.

55- Gençler, kadınlar, çalışanlar, bugünkü toplumsal ve siyasi statüye karşı mücadele verirken, gelecekte esinleniyorlar. Koşulların hümanist olduğu, bireylerin özgürlük içinde davrandığı, yabancılaşmanın ve bugünkü toplumun sınırlılıklarından kurtulmuş olarak, kendilerini çok yönlü olarak geliştirdiği bir gelecek. Burjuva toplum tüm bunların önünde engel. Reformlarla düzeltmelerle ve iyileştirmelerle bu toplumun doğası değiştirilemez. Yeni bir gelecek eski toplumun ilerlemesiyle olanaklı duruma gelmiştir.

56- Kitlelerin coşkunluğunun devrim-

ÇEK-AL

ci enerjisinin, cesurca girişimlerinin dorukta olduğu, ayaklanmanın etkisinin gün gün, saat saat arttığı, harekete milyonların katıldığı, iktidarın iyice sıkıştığı bir sırada daha ileriye gidilemedi. Halk daha ileriye gitmek için eylemden eyleme koştukça, hareketin içindeki örgütlü burjuva ve küçük burjuva unsurlar, çevreler, ilerleyen hareketi geri çekmeye, ya da onu ılımlılaştırmaya çalıştılar. Bu çevreler, değil ayaklanmayı zafere kadar taşımayı, bir an evvel sona ermesi için ellerinden geleni yaptılar. Eğer hareket bu noktaya kadar ilerleyebilmişse, bu onlara rağmen, onların dışında ve onları sürükleyerek olmuştur. Ama böylece herkes bir ayaklanmadaki, devrimdeki yerini belli etmiştir. Devrimci kitleler bu durumu kendi içinde değerlendirecektir.

57- Proletaryanın ayaklanmadaki rolünü ve yerini değerlendirirken, işçi sınıfının tavrının bütünlüklü olmadığı ve olmayacağı bilinmelidir. Kapitalizmde bölünmüş bir sınıf durumundadır proleter sınıf. Bu nedenle büyük toplumsal olaylarda aynı zamanda farklı ve karşıt ideolojik akımların etkisi altındadır. Kapitalizmde ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliği işçi sınıfının mücadelesinin eşitsiz olmasını getirir. Emekçi sınıf bu durumu, örgütlenme ve ortak mücadeleyle aşmaya çalışır. Belirtmek gerekir ki, devrimin daha güçlü dalgaları, işçi sınıfını daha geniş kitlelerle harekete çekecektir.

31 Mayıs'ta olduğu gibi daha önceki tüm yığınsal devrimci eylemlerde işçi sınıfının en devrimci, en kararlı ve sınıf bilinçli kesimi etkin bir rol oynadı. Devrimci unsurlar dışında emekçi sınıf, sendikalarıyla birlikte, bu sırada bu gösterilere de kitlesel olarak katıldı. Fakat daha fazlası beklendi. Sendikalar daha fazla ileri gitmek istemiyorlardı. Sendikalı işçiler de öyle davrandılar. Bugünkü işlerini koru-

mak için yani maddi çıkarları için siyasal olarak daha ileri gitmek istemediler. Oysa ki, tüm ezilenlere öncülük ederek kendilerini kurtarabilirler. Halkın toplumsal hareketinin daha ileri gitmesi, işçi sınıfının öncü rol oynamasına bağlıdır. İşçilerin görevi her koşulda, devrimci çıkarlarını, siyasal çıkarlarını, sınıf mücadelesinin çıkarlarını savunmaktır.

58- Büyük kitlelerin devrimci bir başkaldırı içinde olduğu bir sırada toplumun

dönüştürülmesinin ya da yeniden örgütlenmesinden ne anlamak gerektiğini açıklamak gerekiyor. Öncelikle belirtmek gerekir ki, toplum kapitalizm çerçevesinde sürekli yeniden örgütlenir. Kapitalizm varolan durumu sürekli alt üst ederek var olabilir. Örnek; kamu sektöründeki işletmelerin özel sektöre devredilmesi (özelleştirme), emeğin özel sektör temelinde yeniden örgütlenmesidir. Bizim sözünü ettiğimiz yeniden örgütlenme, kapitalist temelde değil, bu temelin yıkılması ve

toplumun toplumsal mülkiyete dayanan örgütlenmesidir. Toplumun devrimci yeniden örgütlenmesidir. Bu örgütlenme, üretici güçlerin evrensel gelişmesi yönündedir. Toplumun küçük-mülkiyet temelinde yeniden örgütlenmesi ise, toplumsal üretken güçlerin evrensel ilerlemesine terstir ve gerici bir örgütlenme olur.

Proletaryanın savunduğu toplumun komünist yeniden örgütlenmesi için, öncelikle koşulların devrimcileşmesi gerekiyor.

59- Bu ayaklanmanın somut, elle tutulur kazanımı nedir diye sorulduğunda, buna verilecek yanıt: Taksim Komünü, semtlerde oluşturulan halk meclisleri ya da park forumlarıdır. Taksim Komünü şu an ortada yok, park forumları da dağılabilir. Ancak her yeni isyan ve ayaklanmada yeniden ortaya çıkarlar. Şu an hareket devam ediyor, yeni ürünler çıkarabilir ya da ortaya çıkan araçları biçimlendirip kalıcılaştırabilir.

Proletaryanın kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu hedefi olanlar, büyük bir toplumsal alt üst oluşun kazanımlarını yalnızca o sırada ortaya çıkan somut ürünlerle, araçlarla ölçmez. Bu sırada devrimin dayanacağı birçok devrimci değer yaratıldı. Daha önce birbirini tanımayan, ayrı ayrı duran ve hatta birbirine yabancılaşan insanlar, eylem içinde bir araya geldi, birleşti, kaynaştı, kenetlendi. Yani devrimci temelde faşizme ve sermayeye karşı mücadeleye temelinde yeni bir ilişki yarattı. Savaş yeteneği kazandı, devrimci eğitimden geçti ve önemli bir politik deneyim edindi. İnsanlar özgür ve insancıl bir geleceği bu değerlere dayanan bir devrimle kuracaklar.

60- Çok sayıda insan eylemlere ilk kez katıldı. Bir çoğu örgütlü siyasal yapıların dışında. Ama toplumsal sorunları yakından izlemiş ve siyasal alanda olanları da yine yakından gözlemiş. Sadece izlemek ve gözlemlemekle kalmamış, aynı

zamanda belli sonuçlara ulaşmış. 31 Mayıs'ta ise gidişata müdahale etmek bir zorunluluk oldu. Sokağa, alanlara ve barikatlara koşarken son derece içtenlikli davrandılar. Hareket eğer günlerce sürdüyse halktan insanların, kadın ve gençlerin bu içtenlikli davranışı nedeniyledir. Onların katılımıyla devrim büyük bir hız kazandı, derinleşti ve daha ileri noktalara taşındı. Küçük burjuva sosyalist çevreler, küçük bir ilerleme için büyük bir gürültü koparıırken, onlar büyük sonuçlara yol açacak olan eylemlerini gerçekleştirirken bile tam bir yalınlıkla davrandılar.

61- Burjuvazinin ve siyasi iktidarın halka karşı yaptığı büyük güç gösterileri egemenlerin gücünü değil, emekçi halkın gücünü gösteriyor. İktidarın gösteri yapan insanlara karşı büyük bir güç kullanması ve bu gücü arttıracaklarını açıklaması, gerçekte halktan, halkın gücünden ne denli korktuklarının somut kanıtıdır. Onlar, halkın cehaletinden, çabuk aldanma özelliğinden değil, zekâsından, zekice eleştirilerinden, içinde olduğu kölelik ve sömürü koşullarını sorgulamasından, devrimci eğiliminden ve politik yöneliminden, güçlerinin devlete karşı birleştirmesinden, devrimci bir gücü oluşturmasından korkuyorlar.

Önce 1 Mayıs'ta Taksim'i işçilere ve halka yasaklayarak; kitleler güçlerini birleştirmesini diye köprüleri açarak, sonraki süreçte ve 31 Mayıs'ta ve izleyen günlerde halk kitlelerine saldırarak; dövüşen ve dönüşen bir halktan ne kadar korktuklarını ortaya koydular. Halk kitleleri savaştan ve tarih yapan bir güç durumuna gelmiştir.

62- Kitleler yalnızca isteklerini açıkça ortaya koymakla kalmadılar, bunları yaşama geçirme yeteneğine sahip olduklarını da gösterdiler. Bu süreçte oluşturulan komünal ilişki, halk meclisleri, halk komiteleri, toplumsal yeteneklerinin ürünüdür. Yeni toplumsal ilişki kalıcı olarak, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde kurulabilir. Burada önemli olan, emekçi kitlelerin yeni bir ilişki biçimini gerçekleştirme

yeteneğine ve kararlılığına sahip olmasıdır.

Tarihsel olarak, varolan ilişki tarzında farklı bir ilişki tarzı ancak bunu maddi koşulları oluşmuşsa ortaya çıkar. Kapitalizm, toplumsal üretici güçlerin evrensel gelişimini gerçekleştirerek, kendi ilişki biçiminden farklı olanının nesnel, tarihsel koşullarını oluşturmuştur. Yeni ilişkiler ise toplumsal devrimi geliştirir. 31 Mayıs Ayaklanması, işçilerin ve halk yığınlarının devrimci yetisini, ısrarını ve gücünü ortaya koydu.

63- Halk ayaklanması, devrimi soyut biçimde değil, somut olarak, canlı yaşamın bir olgusu olarak ele almamızın koşullarını yarattı, somut olanak ve araçlarını gösterdi. Bugüne dek, devrim üzerine soyut laf edenler, bundan sonra somut olarak konuşacaklar. Devrimci proleter parti, şimdiki kadar devrimi olgular temelinde ele aldı. 31 Mayıs Ayaklanması, somut bir olgu olarak ve yarattığı toplumsal örgütlenmelerle devrime pratik yaklaşmayı herkese kabul ettirecektir. Ortaya çıkan tüm bu durumlar, olgular ve araçlar devrimi olanaklı duruma getiriyor.

64- Ayaklanma günlerinin ortaya çıkardığı başka bir öge de, büyük halk dayanışmasıdır. Dayanışma barikalarda, sokakta, çarpışma anında, kendini gösterdi. Savaşımın en yoğun anlarında tüm savaşçılar birbirlerine yardım etti, sahiplendi, birbirine siper oldu, bağrına bastı. Yaratılan bu değer öylesine önemli

ki, herkeşe güç kattı ve daha bir coşkuyla ileri atılmasını ateşledi. Gelecek kuşaklara taşınması gereken bir değer, bir sağlam karakter ve gerçek devrimci nitelikti.

Dayanışma sadece bunlarla sınırlı değil. Halkın eylemcilere evlerini açması, onları desteklemesi, çeşitli yardım malzemeleri vermesi, tüm bunları yaparken sergilediği içtenlikli davranış çok etkileyiciydi. Taksim'de -Gezi Parkı'nda kurulan komün tamamen halkın ortaya koyduğu dayanışmanın bir ürünüdür. Komün, insanlarla dayanışmanın ne denli önemli olduğunu gösterdi ve gereksinmelere göre paylaşmanın güzelliğini yaşattı insanlara. İnsanlar arasında yepyeni ilişkiler buradan doğar.

65- Devrimin ayaklanmayla gelişimi ve bu sırada biçimlenen toplumsal örgütlerle toplum yeni bir anlayış kazandı. İnsanlar artık geçmişe, güncel burjuva topluma, bugüne kadarki yaşam biçimine eleştirel biçimde yaklaşıyorlar. Sorguluyorlar, gözden geçiriyorlar ve yeni değerlendirmelerde bulunuyorlar. Park forumları insanlardaki büyük değişimin yansımasıdır. Gelişen yeni anlayış, eleştirel bakış açısı, eski toplumun dağılmasının ve yeni bir toplumun kaçınılmazlığının açık bir ifadesidir. İşçi sınıfı ve halk yığınlarının devrimci hareketi ve bu temelde gelişen yeni düşünceler, toplumu derinden sarsıyor ve dönüştürüyor.

Toplumdaki dönüşümün pratik yansımalarını, yaşamın her alanında görebileceğiz.

66- Bu süreçte örgütlenen komün, park forumları ve halk meclislerine hatalı yaklaşıyor. Devrim yoluyla, toplumu dönüştürme hedefi olmayanlar ya da devrimden çoktan uzaklaşmış olanlar, bu yeni örgütlenmeleri, kendi anlayışına uygun olarak birer kültürel etkinlik ya da yerel yönetimlerin işlevini üstlenen toplumsal kurumlar olarak

ÇEK-AL

görülüyor ve öyle kalmasını istiyorlar. Oysa ki, bu çok hatalı bir yaklaşımdır. Ortaya çıkan organlar kurulan toplumsal ilişkilere karşı halkın yaptığı devrimci saldırıyla bağıntılı olarak şekillendi. Yani birer mücadele aracıdır. Toplumu değiştirmek için birer mücadele aracı olarak görmemek, devrimci kavgayla bağını koparmak, onların canlılığını, dinamizmini, gelişmişliğini ve etkisini yok etmek demektir.

Paris Komünü ile ilişkisi ise yanlış

yorsa, bir devrime dönüşür. Devrimi kitleler yapar.

O büyük halk hareketinin yanında küçük bir güç olarak kalan örgütlü komünist güçler, örgütlü davranışları sayesinde, kendisinden yüzlerce kat büyük olan örgütsüz yığınlara göre daha etkin olabilir. Ve işçi kitleleriyle, emekçilerle kurdukları sıkı ve sağlam ilişki sayesinde kitleleri etkileme, harekete geçirme, yönlendirme yeteneğine dayanarak, işçilere, halka ve devrime önderlik edebilir.

68- Ayaklananlar, her kentte, sempatiyle karşılandılar, içten bir destek gördü-

sokmak istedikleri mücadele tepe noktasına çıkandır. Elbette yığınların yeni, özgür ve insanca bir gelecek için savaşımı, yeni doruk noktalarına çıkacak, varılan noktalardan daha ileri gidecektir. Fakat oraya varılan doruk noktalarına bakarak ilerleyecektir.

70- Yığınsal eylemler, başta İstanbul olmak üzere diğer kentlerde yoğunlaştı. İstanbul'un diğer büyük kentlerin birer ayaklanma merkezi olmaları elbette bir rastlantı değildir. Bu topraklardaki nüfusun yüksek bir bölümünü barındırıyor. Daha önce kırsal alanda ayrı ayrı duran, dağınık nüfus İstanbul'da ve diğer kentlerde bir arada bulunuyor. Nüfusun büyük çoğunluğu kentlerde toplanmıştır. Bununla bağıntılı olarak bugün emekçi nüfus burarlarda, kapitalizm tarafından birleştiriliyor, eğitiliyor ve kültür edinmeleri sağlanıyor. Böylece kentler burjuvaziye karşı birleşmenin, ortak örgütlenmenin ve ayaklanmaların merkezi haline getiriliyor. İşçi nüfusun yoğun olduğu bu kentler sosyalizmin ortaya çıkmasının da zemini-dir. Kentler olmasaydı, sosyalizm de ortaya çıkmazdı. Kapitalist gelişme çerçevesinde zorunlu olarak çok büyüyen kentler, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini içinde barındırıyor. Bu nedenle toplumsal sınıflar arasındaki sosyal çatışmaların da yoğunlaştığı merkezlerdir.

İstanbul'un diğer kentler ve kırsal nüfus üzerinde ayrı bir etkisi ve ağırlığı var. İstanbul'un burjuvaziye ve iktidara karşı harekete geçmesini getiriyor. İstanbul'un bu etkisi, ateşleyiciliği ve halkta yarattığı sempati, bu ilin işçi kenti olması, devrimci mücadelede genellikle ön planda olması vb. den ileri geliyor. Yine Taksim'in, 1 Mayıs eylemlerinin ağırlık merkezi olması, bu kente karşı duyulan sempatinin oluşmasında ayrı bir yeri var.

71- Burjuva ulusalcılar, burjuva cumhuriyetçiler, propaganda yaparak toplumdaki sosyal sınıflar arasında sürüp giden toplumsal sınıf çatışmasının üstün örtmeye çalışıyorlar. Ulusalcılığı öne çıkartarak halkı kendi ideolojik etki alanında tutmayı amaçlıyorlar. Burjuva ulusalcılık, burjuva cumhuriyet, burjuvazinin ulusal sınıf çıkarlarını ve ulusal sınıf egemenliğini ifade eder. Burjuva cumhuriyet, burjuvazinin sınıf egemenliğinin siyasi bir biçimidir ve burjuva içeriği tarafından belirlenir.

yerde kuruluyor. Paris Komünü (1871) işçilerin burjuva baskılara bir iç savaşla yanıt vermesiydi. Bir iç savaş aracıdır. Proleter iç savaşın gücünü göstermiştir. Politik bir araçtır, politik bir biçimdir. Proletaryanın nihai kurtuluşunu sağlayabilecek politik bir biçimdir.

31 Mayıs'la ortaya çıkan yığınsal örgütlenmeler, devrimci mücadele araçlarıdır, devrimi gerçekleştirmenin pratik araçlarıdır.

67- milyonların katılımıyla, ayaklanma örgütlü güçleri çok aştı. Bu denli büyük bir kitlenin katılması, devrimin halk içinde nasıl derin kök saldığının ve ne kadar sağlam bir temele sahip olduğunun güçlü bir kanıtıdır. Her büyük ayaklanma, her gerçek devrim örgütlü güçleri aşan bir kitlenin katılımıyla gerçekleşir. Ya da bir hareket geniş kitleleri eyleme geçirebili-

ler. Çünkü onlar, toplumun büyük çoğunluğunun istekleri, özlem ve arzuları için dövüşüyorlardı. Ayaklanmanın kitleler tarafından sahiplenilmesi, geliştirilmesi, genişletilmesi ve güçlendirilmesi bundandır. Kapitalizm tarafından köleleştirilen, sömürülen, baskı gören emekçiler ve yoksullar tarafından ateşli biçimde destek görmesi bundandır.

69- 31 Mayıs Ayaklanması, devrimci mücadelenin bu topraklarda ulaştığı tepe noktalarından biri ve en ileri gidebileni oldu. Mücadelenin zirve noktalarına çıkması, sınıflar savaşımının gidişi üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Zirve noktasına çıkmakla hareket daha geniş kitleri eyleme, öne atılması için ateşlemiş ve genel olarak daha ileri gitmiştir. Daha sonra, mücadeleye yeni atılan insanların, kendisine örnek aldığı ilk planda uygulamaya

Siyasi iktidarın, dini gericiliğin, toplumu varolan burjuva toplumun kurumlarının daha gerisine götürmek istediği ileri sürülerek halktan varolan siyasi kurumların savunulması istenmektedir. Öncelikle belirtmeliyiz ki, Türkiye’de kurulan burjuva cumhuriyeti kuruluşundan beri gerici burjuva diktatörlüğü karakterine sahip olmuştur. Ve burjuvazinin proletarya ve halk kitlelerinin üstündeki sınıf egemenliği olarak daima dinin egemenliğini de içermiştir. Burjuvazinin kitleler üzerindeki egemenliği din olmadan düşünülemez. Cumhuriyetin dinin egemenliğine karşı olduğu ya da dine dayanmadığı görüşü gerçek dışıdır.

İşçilerin, tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşunu sağlayacak olan politik biçim emeğin cumhuriyetidir. Devrimci komünizmin görevi burjuva düzeni ve onun siyasi üst yapısını yıkıp, emeğin devrimci iktidarını kurmaktır.

Ulusal bakış açısı burjuva bakış açısıdır. İşçilerin sınıf bilincinin köreltilmesidir. Sınıf mücadelesi yerine, burjuvaziyle sınıf işbirliğini savunur. Dolayısıyla burjuvaziyi, onun sınıf egemenliğini ve kurumlarını devirmeyi, yıkmayı amaçlayan devrimin engellenmesidir. Ulusalçılık başka bir yönüyle Türk ulusunun egemenliği altında tutulan tüm ezilen ulus ve ulusal topluluklara karşı geliştirilen şovenizmin kaynağıdır. Sosyal şovenizm de ezen ulusun ulusal duygularından beslenir. Devrimci işçiler, yurtseverlik, ulusalçılık ve burjuva cumhuriyetçiliği yanılması içine düşmeyecekler. Onlar enternasyonalist bir anlayışla mücadeleyi sürdüreceklerdir.

72- 31 Mayıs’ta burjuva ulusal duygularla hareket edenler olsa da ayaklanma halkın toplumsal hareketidir, toplumsal bir ayaklanmadır. İleri sürülen istemler toplumsal ve siyasal karakterlidir. Gerek Türkiye’de gerek Brezilya’da, gerekse de Avrupa ve Amerika’da son dönemde yükselen tüm gençlik, işçi ve halk hareketleri toplumsal hareketlerdir. Toplumsal nitelikleriyle, evrensel hareketlerdir. Varolan toplumsal sistemden kaynaklanan kitlelerin sosyal istemleri ve karşılanmayan arzuları burjuvazinin açık devrimci mücadeleyle ve zorla devrilmesiyle, işçi sınıfının egemenliğini kurmasıyla yerine getirilebilir. Dünya her yerde toplumsal ayaklanma-

lar ve toplumsal devrimlerle alt üst oluyor.

73- Ayaklanma sadece bir ya da birkaç kentle sınırlı kalmadı. Hemen hemen tüm kentlere yayıldı. Ayaklanmanın aynı anda bu kadar geniş alanda etkisini göstermesi için buralarda patlayıcı toplumsal durumun olması daha ötesi, anında eyleme geçecek bir gücün olması gerekir. Böyle bir güç var, gerçekten var! Bir toplumsal ayaklanmayı zorunlu yapan nesnel koşulların zemini üzerinde oluşan böyle büyük ve yaygın başkaldırının aynı anda patlak vermesi, iletişim ve ulaşım araçlarının günümüzde ulaştığı düzeyle yakından bağlantılıdır. Bunun yanında, halk kitlelerinin şimdide dek sık sık eyleme geçmesinin getirdiği kendi güçlerini çabuk hareket geçirme deneyimi ve yeteneği de önemli bir faktör.

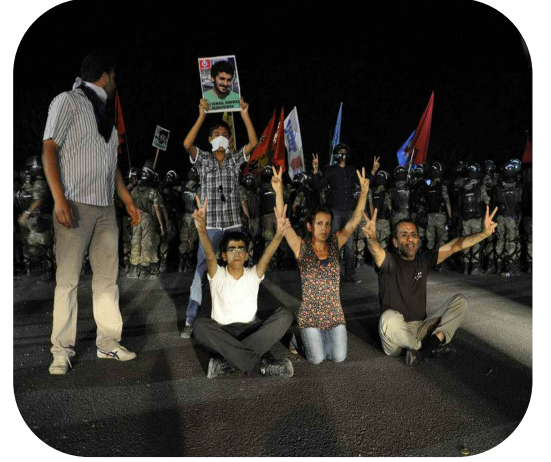
Gördük işte, devrimin nasıl bir güce sahip olduğunu. Harekete geçen bu gücün egemenler tarafından kolay kolay bastırılmayacağı da ortaya çıktı.

74- Devrimi hazırlayan koşullar üzerinde dururken, yalnızca iç etkenleri göz önünde tutmak çok eksik bir değerlendirme olur. Oysa dış etmenler, devrimin oluşumunda, temposunda ve sonuçlanmasında önemli bir rol oynar. Uluslar arası ilişkilerin çok daha iç içe geçtiği karşılıklı etkileşimin çok büyük olduğu günümüzde dünyadaki değişimler ve gelişmeler her ülkeyi az ya da çok bu ya da şu derecede etkiler. Her ülke kapitalist dünya pazarına dâhildir, aralarında kozmopolitik, ekonomik ilişkiler oluşmuştur. Bu çerçevede meydana gelen kapitalizmin dünya ekonomik krizi, her ülkeyi çeşitli düzeylerde etkiliyor.

Kapitalist ülkelerdeki, kapitalist dünyadaki sınıf savaşmaları, ayaklanmalar ve devrimlerin etkisi her ülkedeki mücadelede kendini gösteriyor. Latin Amerika devrimleri, Mısır ve Tunus devrimleri, Avrupa ayaklanmaları tüm dünyada işçilerin ve halkların devrimci savaşımının gelişiminde kendisini açıkça hissettirdi. Bizde, 31 Mayıs halk ayaklanmasında dış etkinin rolü olduğunu biliyoruz.

75-Ayaklanma daha ileriye, iktidara gidemedi. Bunda ayaklanma bileşenlerinin çok farklı ve karşıt siyasal görüşlere sahip olmalarının etkisi var. Burjuva kesim, toplumsal durumu gereği işi bu noktaya kadar vurduramazdı. Çünkü devrim,

onların toplumsal temellerinin ortadan kaldırılması demektir. Küçük burjuvaların içinde oldukları açmazları yansıtan küçük burjuva sosyalizmi, bırakalım hareketin daha ileriye gitmesini istemelerin, ileriye giden eylemci yığınları, geriye kendi geri noktalarına çekmek için bir çaba içine girdiler. Onlara göre kendi politik platformları, toplum için tek kurtuluş yoludur. Devrimci kitlelerin gerçek devrimci çizgisini hep aşırı bulmuşlardır. Ama devrimci olan hep baskın geldiği için sürekli devrimci olayların peşinde sü-

rüklenirler. Halk kitleleri bu ayaklanma sırasında daha ileri gittiler ve pek ‘aşırı’ davrandılar. Ezilen sınıfların gerçek kurtuluş yolu, uzlaşmacı sosyalizmin mahkûm etmeye uğraştığı tüm bu ‘aşırılıklar’ın devrimci bir iktidara kadar vurdurulmasından geçer. Kitleler bu sırada, savaşımın yoğun pratiği içinde ortaya çıkan eksikliklerini, zayıflıklarını, yetersizliklerini giderirlerse, yani kendilerinden ileri gelen engelleri aşarlarsa, kesinlikle devrim bu topraklarda gerçek olur.

76- Bu insanların gerçekleştirdikleri burjuva tarihsel olaydaki rollerini değer-

ÇEK-AL

lendirirken, attıkları adımın politik değerini göz önünde tutmalıyız. Giriştikleri eylemler, bu baskı ve sömürü toplumundan kurtulmak için gerçek bir ilerleme oldu. Ve dünyayı değiştirecek olan, işçilerin, halkın alt üst edici pratiğidir, doğrudan eylemdir. 31 Mayıs'ta ve Haziran günlerinde büyük bir etki yaratan toplumu derinden sarsan milyonların güçlerini, enerjilerini olanaklarını eylemde birleştirmeleri ve harekete geçirmeleri oldu. Eylemlerin, gösterilerin, barikatların çekiciliği gücü ve etkisi en uzak noktalara ve dünyanın birçok köşesine dek gitti, sempatiyle karşılandı ve destek gördü.

77- Halkın tarihsel girişkenliği bütün devrimci önemine karşın, oportünist sosyalizm tarafından en sığ yaklaşımla ele alınıyor. Varolan toplumsal durum sokağa çıkanların eylemleriyle değişti ve devrimci bir atmosfer topluma egemen oldu. İnsanlar günlerce bu özgür atmosferi soludu. Bu ortamda halk kendi tarzında yeni bir ilişki yarattı. Bu sonuçlar 31 Mayıs'la yaratıldı. Tarihsel bir değişim, kitlelerin girişkenliklerinin, devrimci enerjisinin ve eylemci gücünün harekete geçirilmesinin bir sonucu olacaktır. Uzlaşmacı hareketlerin kitlelerin tarihsel girişkenliğini yumuşatma çabalarına karşın, devrimci marksizm bu girişimlerin sonuna dek geliştirilmesi ve en devrimci biçimleri alması için ısrarlı bir uğraş içinde olacaktır.

78-Ezilen ve sömürülen yığınların girişkenliği devrimci bir saldırı temelinde sonuca ulaşabilir. 31 Mayıs ve Haziran halkın devlet güçlerine karşı tam bir devrimci saldırısıydı. Bu sırada olan şey sermayeye ve devlet iktidarına karşı sokağa çıkan insanların davranışına egemen olan bir eğilimin devamı ve daha üst düzeye çıkmasıdır. Uzun zamandır sokağa inen,

meydanlara çıkan işçiler, emekçiler HES'lere vb. karşı mücadele eden köylüler, burjuvaziye ve devlet güçlerine karşı saldırgan, ortakçı ve ayaklanmacı bir davranış içine girdiler. Öğrenciler "başkaldırıyoruz" diye eyleme geçtiler. Halk ayaklanması bu eğilim ve yönelim üzerine geldi. Görevimiz kitlelerin mücadelesini geliştirmek, güçlendirmek ve daha ileriye götürmektir.

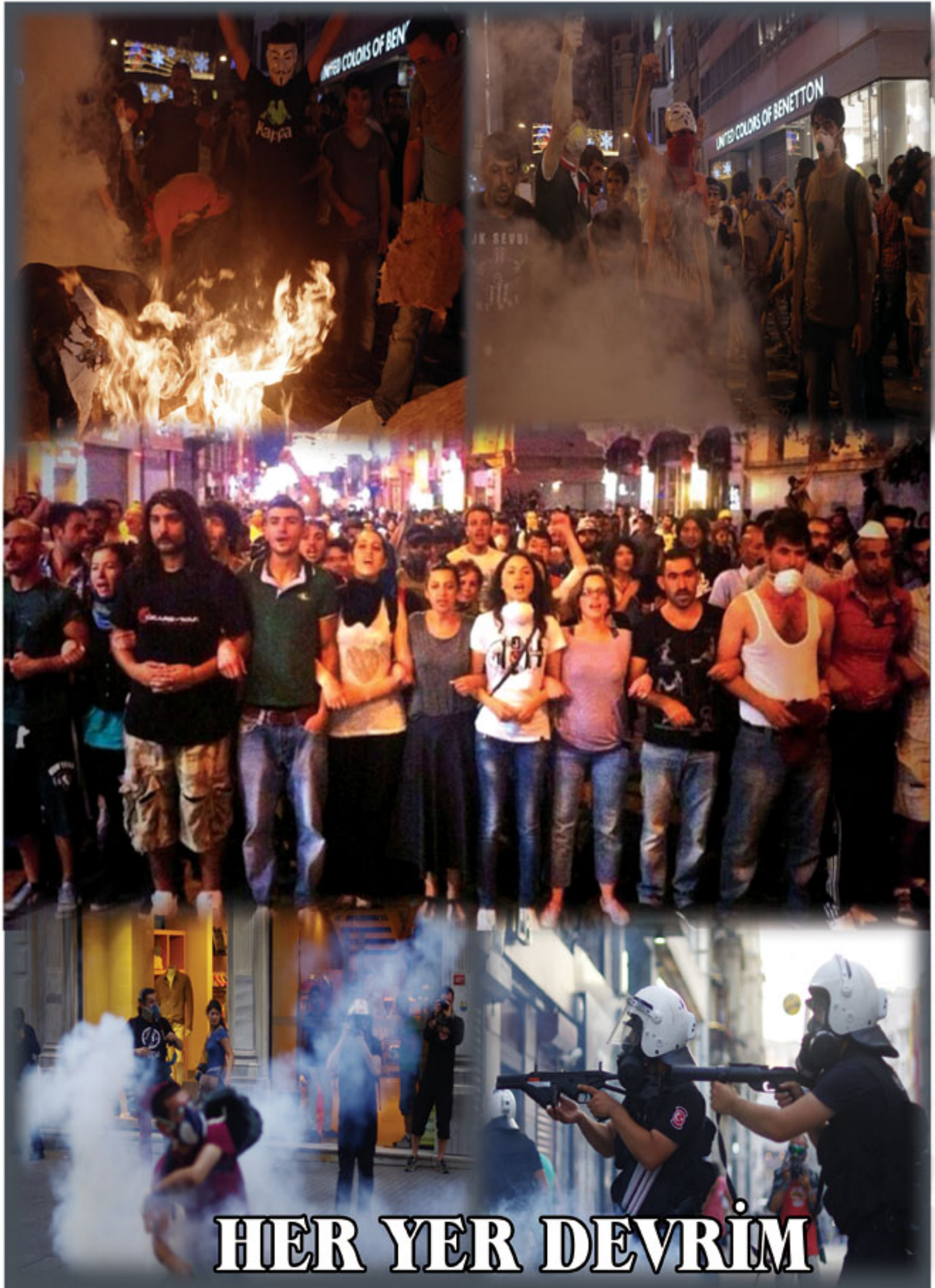
79- Dünyada gözlemlenen bir durum bizde de kendini gösteriyor. Aydınların, sanatçıların orta sınıf bireylerinin ve hatta burjuvalardan kimi unsurların halk mücadelesinin yanında yer alması. Bizde bu durum yeni değil, ama ayaklanma günlerinde daha belirgin ve daha yoğun olarak görüldü. Alt orta sınıfa giren çok sayıda sanatçı ve aydınının yaşam koşulları, sermayenin büyümesiyle, hızla bozulmakta ve işçilerin yaşam durumuna yaklaşmaktadır. Dolayısıyla onların emekçi sınıfların saflarına katılması bu durumun zorunlu bir sonucudur. Burjuvazinin entelektüel unsurları ise entelektüel yetenekleri sayesinde burjuva toplumun çözülüp dağıldığını ve geleceğin işçi sınıfının tarafında olduğunu seziyorlar. Emekçi hareketinin yanında yer almaları bundandır. Bu eğilim, burjuva toplumunun nasıl sıçramalı bir çöküş içinde olduğu ve hızla dağılmakta olduğunun bir başka kanıtıdır.

80- Büyük halk eylemi toplum üzerinde radikal bir etki yaratan kolektif ajitasyon örneği oldu. Kolektif devrimci ajitasyon günlerce süren sokak eylemleri, barikat savaşları, yürekli yığınsal ataklar üzerinden yapıldı. Geniş kitleler üzerinde bu denli derin bir iz bırakması, eylemlerin bu kitlesel devrimci niteliği nedeniyledir. Kapitalizmin insanlık dışı koşullarına karşı koşulların insancillaştırılması ya da en insancıl koşulların yaratılması için verilen bu kolektif halk eylemi, toplum üzerinde en hümanist duyguları uyandırdı ve onları yepyeni bir yaşam için verilen mücadeleye çekti. İnsanların bilincinde ve kalbinde sevgiyle bir yer edindi.

81- Aleviler, yığınsal devrimci hareketin önemli bir gücü ve bileşenidir. Ayaklanma günleri Alevilerin devrimdeki etkin rolünü bir kez daha gözlerin önüne serdi. Bu topraklarda bugüne dek verilen bütün ileriye yönelik mücadelelerde Aleviler içten bir biçimde yer almışlardır. İlerici ve devrimci toplumsal bir olay yoktur ki, Aleviler onun içinde yer almamış olsun. Aleviler, insanca olan her ileri hareketin içinde bulunurlar. Proletaryanın devrimci siyaseti Alevilerin devrime daha etkin olarak katılmaları için her zamankinden daha fazla bir çaba içinde olmalıdır.

82- Reformist yasal sol partilerin yaptıkları değerlendirmelere bakılırsa, ayaklanmadan ne öğrenmişler ne de doğru sonuçlar çıkarabilmişlerdir. Ayaklanma halk kitlelerinin tarih yapma gücünü, yeteneğini ve yaratıcılığını ortaya koyarken onlar halk kitlelerinin bu özelliklerine karşı çok açık olarak güvensizlik göstermişlerdir. Bugüne dek işçi sınıfının, halkın dünyayı dönüştürücü gücüne güvensizlik gösteren; bağımsız devrimci bir mücadele ve eylem çizgisi izlemeyen ve burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde siyaset yapanlar, bundan kendi uzlaşmacı, reformist çizgilerini terk etme biçiminde bir sonuç çıkaracaklarına, tersine kendi durumlarını pekiştiren bir sonuç çıkarıyorlar. Bundan sonra da gerçek devrimci mücadelenin bunların dışında gelişeceği açıktır. □

HER YER DEVRİM

